

กร๊อบแกร็บ ความเหนียวล้าที่เกาะกุมกล้ามเนื้ออยู่ยังคงไม่ยอมคลาย แม้บาดแผลทั้งหมดจะปิดสนิทด้วยพลังของสนับแขนหยินหยาง ทว่าร่างกายของเขาถูกใช้งานมามากเกินขีดจำกัด จึงยังมีอาการเหนียวล้าอยู่

เมื่อฝันให้สองขาพยายามลุกขึ้นจึงกลับกลายเป็นล้มลง ก้นกระแทกหลังคาจนเกิดเสียงดังตบ! ทำให้เซลฟีซึ่งยืนอยู่ด้านขวามือส่งสายตาไม่พอใจ

“ไม่ไหวทำไมไม่บอก” ลีน่าจาเย็นชานั่น เธอใช้เพียงแขนขวาโอบเบลนาเทียไว้ ส่วนมือซ้ายยื่นส่งมาให้เขา “ฉันจะช่วยพยุงนายเอง รีบจับมือฉันไว้สิ”

“ขอบคุณ เซลฟี” ชายหนุ่มส่งยิ้มให้หญิงสาว เขาหยิบผ้าคลุมรีไวส์ดำขึ้นมาสวม แล้วค่อยเลื่อนมือขวาไปจับมือซ้ายของเธอ ปากเอ่ยถามอย่างจริงจัง “สถานการณ์ในเมืองเป็นยังไงบ้าง”

“ผู้นำตระกูลซารินหลบหนีไปได้” เซลฟีใช้มือซ้ายอุดร่างเขาขึ้นมา เธอหันมองไปโดยรอบ ชายหนุ่มจึงมองตามหญิงสาวในบัดดล

บัดนี้ ภายในเมืองยังคงอีกที่กตริ๊กโครมเหมือนตอนก่อนที่เขาจะหลบไป ทว่าความวุ่นวายในยามนี้เป็นเพียงการจับทหารเกราะดำเดินเรียงแถวต้อนลึกลงไปยังลานกลางเมือง โดยมีพวกทหารเกราะขาวถืออาวุธเฝ้าไว้ตลอดสองข้างทาง

แสงตามบ้านเรือนสว่างไสวดูจกกลางวัน ชาวเมืองจำนวนมาก... บ้างถืออาวุธ บ้างถือไม้กวาด บ้างถือกระทะ... ไล่หุบตีฝ้ายทหารเกราะดำที่โดนจับกุมหรือกำลังพยายามจะหลบหนี

“ก็แบบที่นายเห็นนั่นแหละ ท่านมาซของข้า” เซลฟีไม่ได้หันมามองเขาแม้แต่น้อย เธอยังคงจับจ้องความวุ่นวายเหล่านั้นด้วยท่าทางเฉยชา

อาเรสสูดลมหายใจเข้าออกอย่างแรงเพื่อให้ปอดขยายตัวได้

เต็มที อัตราการเต้นของหัวใจเพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็ว เขาทำแบบนี้ไม่กี่ครั้ง สติก็เริ่มกลับมาแจ่มใสเหมือนยามปกติ กล้ามเนื้อที่เคยเมื่อยล้าทุเลาลงทีละนิด ทว่าด้วยความเคยชิน สองแขนและขาพลันร่วงรำวดยอ่อนสลบแข็งในทันใด

เพิ่งจะเคลื่อนกายไปได้แค่นี้ก็ท้วงท่า หูขวาของเขาพลันถูกดึงอย่างแรงจนผล็อยร้องลั่น “โอ๊ย! เซลฟี จะทำอะไร”

ชายหนุ่มหันไปมองเจ้าของมือที่ดึงหูของเขาอย่างไร้ความปราณี แวดตาของหญิงสาวดูดีกว่าปกติ เธอแผดเสียงดังลั่น “จะทำบ้าอะไรอีก! เดี่ยวกินนอนหลับ เดียวก็ร่วงรำทำแปลกประหลาด”

เบลนาเทียซึ่งอยู่ในอ้อมแขนขวาของเซลฟีลืมนตาตื่นขึ้นมา เด็กสาวแวมไพร์ยกสองมือขึ้นมาชี้ดวงตาของตน ก่อนจะเอ่ยอย่างจ้วงเจี๊ย “เกิดอะไรขึ้นหรือคะ ท่านพ่อ ท่านแม่”

“เอ๊ะ! ฉันเป็นแม่แล้วหรือ” เซลฟีชักมือซ้ายกลับไปสวมกอดเบลนาเทียอย่างว่าจริง เธอหันมาส่งสายตาเย็นชาให้อาเรส “นี่คุณพ่อรีบมาดูแลลูกสาวสิ”

ชายหนุ่มกะพริบตาปริบๆ ไม่อาจเข้าใจอารมณ์ของอิสตรีเบื้องหน้าได้แม้แต่น้อย จึงยื่นมือซ้ายไปลูบศีรษะของเบลนาเทียอย่างอ่อนโยน

“แล้วพวกเราจะไปพักกันตรงไหนล่ะ” เขามองเซลฟีซึ่งเริ่มมีสีหน้ายิ้มแย้ม

“ย่อมต้องเป็นโรงแรมดีที่สุดในปีเดียร์ มันตั้งอยู่ทางทิศตะวันออกเฉียงตรงนั้นไง” หญิงสาวชี้มือซ้ายไปยังทิศตะวันออกเฉียง ี่อาคารขนาดใหญ่ซึ่งมีรูปเตี้ยนอนสีทองประดับไว้อยู่บนหลังคา “นั่นไงอาคารที่เขียนไว้ว่า นอนดีต้องนอนกับข้า”

อาเรสมองตามไปทันใด ทว่าเมื่อจ้องอยู่พักหนึ่ง ก็เห็นควนไฟพวยพุ่งขึ้นมาจากอาคารหลังนั้น ทำเอาชายหนุ่มต้องหันไปถามหญิงสาว

ที่ยืนอยู่ด้านขวามือ “จะนอนที่นั่นจริงหรือ ทำทางจะร้อน... อ้อ!!”

ตุบ!!! มือซ้ายของเธอพาดใส่ลำคอของเธอ

“เพราะนายเอาแต่นอนหลับตรงนี้แหละ ทำให้ที่นั่นโดนเผา” เธอพูดด้วยเสียงไม่พอใจ

ส่วนเบลนาเทียซึ่งถูกอุ้มอยู่ได้หอมแก้มขวาของเซลฟีพอดหนึ่งแล้วเอ่ยด้วยเสียงสดใส “ท่านแม่อย่าต่อว่าท่านพ่อเลยนะคะ”

หญิงสาวหันไปใช้แก้มคลอเคลียเด็กสาวแวมไพร์อย่างมีความสุขในจังหวะนั่นเอง เบลนาเทียก็แอบยกมือขวาขึ้นมาทำท่ากวักอยู่หลายครั้งให้อาเรสเห็น

อาเรสรู้สีก้งนง จนกระทั่งเซลฟีหันมามองขณะคิ้วขมวดกระทัดรัด “นี่ ท่านมาที่เคาท์ จะยืนบื้ออีกนานมั๊ย! รีบเข้ามาถอดชั้นเพื่อให้ฉันเลิกอารมณ์เสียสิ ขนาดลูกอายุน้อยกว่ายังเข้าใจเลยนะ”

เมื่อฟังจบ ชายหนุ่มจึงโพล่งถาม “เออ... คือว่า ถ้าผมทำแบบนั้นแล้ว เซลฟีจะหายอารมณ์เสียจริงหรือ”

“ซี! พอฉันหันหน้าไปจะแกล้งทำเป็นลืม นายก็รีบเข้ามาถอดจากด้านหลังซะ” เสียงจริงจังของอิสตรีผมสีขาเอ่ยขึ้นก่อนที่เธอจะหันหน้าไปอย่างรวดเร็ว ปลายเท้าซ้ายของเธอเริ่มขยับขึ้นลงถี่ๆ เหยียบหลังคาจนเกิดเสียงดังแกร๊กๆ ไม่ขาดสาย เบลนาเทียจ้องมองมายังอาเรสด้วยแววตาขอร้อง

อาเรสเฉยรอยยิ้มสดใสขึ้น เขาเดินเข้าไปหาเซลฟีซึ่งกำลังหัวใจเต้นโครมคราม แต่ชายหนุ่มไม่ได้ทำอย่างที่เธอคาดหวัง กลับอุ้มอีกฝ่ายขึ้นมาไว้ในวงแขนอย่างนุ่มนวล

“ว้าย!!! นี่นายอุ้มฉันทำไม ฉันยังไม่ได้เตรียมใจเรื่องนี้เลยนะ” เซลฟีเดินไปมาด้วยความเขินอาย สองแก้มของเธอแดงระเรื่อ

“ผมจะหาที่พักแห่งอื่นให้เอง พวกเราไปกันเถอะ” ชายหนุ่ม

จ้องมองพลังชีวิตและพลังพิเศษที่ฟื้นฟูกลับมาจนเต็ม เขาใช้เหยียบ
เมฆมาในทันใด ฝ่าเท้าปรากฏละอองคลื่นใสหม่นวน

เสียงจากระบบแจ้งเตือน : พลังพิเศษของผู้เล่นลดลง 1 หัวใจ
ทอง เหยียบเมฆามีพลัง 1 หัวใจทอง สามารถใช้เคลื่อนที่ได้ 5 ครั้ง

อาเรสยิ้มยินดีกับเสียงจากระบบที่ได้ยิน เขาจ้องมองท้องนภา
ยามราตรีด้วยจิตใจเบิกบานในฝีมือที่พัฒนาขึ้นของตน

ภายในใจของชายหนุ่มรำลึกถึงวาจาของญาติสนิท

เป็นดังที่ท่านนำคาร์ลพูดจริงๆ

‘คนเราจะเติบโต ต้องเรียนรู้จากการต่อสู้จริง’

“ท่านมาที่เคาเรพ สรุปรอยากจะแค่อุ้มฉันละสิ” เสียงซุกซนของ
เซลฟีทำให้ชายหนุ่มหันกลับมามอง บัดนี้ดวงตาของเธอดูเจ้าเล่ห์

เบลนาเทียซึ่งกอดเซลฟีอยู่ยกมือขวาขึ้นปิดปาก “ฮ้าว!...หนูขอ
นอนก่อนนะคะ ท่านพ่อ ท่านแม่”

เด็กสาวแวมไพร์ตาปริ่ขอขณะพูด พออิงศีรษะลงบนอกขวาของ
อิสตรีผสมสีชาก็ปล้นหลับในทันใด ทำให้อาเรสต้องรีบมองหาที่นอนที่ดี
ที่สุดในสถานการณืแบบนี้

“ทิศตะวันตกมีโรงแรมสวยๆ อยู่แห่งหนึ่ง ถ้าอยากหาห้องพักก็
ไปที่นั่น” เสียงของหญิงสาวดูรำคาญนิดๆ

ชายหนุ่มเอียงศีรษะไปยังทิศตะวันตก อาคารแถบนั้นดูเก่าและ
ทรุดโทรมจนคล้ายเป็นเมืองโบราณ เมื่อไล่สายตามองไปก็เห็นบน
หลังคาสีดำของอาคารหลังหนึ่งมีเตียงนอนสีดำอยู่

“ใช่อันนั้นหรือเปล่าเซลฟี ที่มีเตียงนอนสีดำประดับไว้อยู่บน
หลังคานะ” อาเรสก้มหน้ามองร่างในอ้อมแขน

“ใช่” เซลฟีขยับแขนขาไปมาคล้ายพยายามจะออกจากวงแขน
ของเขา ทว่าสองมือของชายหนุ่มยังคงโอบร่างบางไว้แน่นเช่นเดิม

หญิงสาวเอ่ยเสียงออดอ้อน “ปล่อยฉันลงเถอะ ฉันเดินไปเองได้”

“เซลฟีบาดเจ็บอยู่ไม่ใช่หรอ” อาเรสถามหญิงสาวด้วยน้ำเสียงห่วงใย

เธอมีสีหน้าสงสัย แกว่งตารุง “ทำไมนายถึงรู้ว่าฉันบาดเจ็บล่ะ”

“ก็ปกติเซลฟีจะเดินเท้าขวานำเสมอ” ชายหนุ่มผงกศีรษะขึ้นลงก่อนจะพูดต่ออย่างมีเหตุผล “แต่พอเข้ามาในเมือง เซลฟีมักเดินเท้าซ้ายนำตลอด ได้รับบาดเจ็บมามากหรือเปล่า”

“แหม...นี่นายมองฉันมาตลอดเลยหรอ” สองแก้มของเธอพลันแดงระเรื่อ มุมปากมีรอยยิ้มหวาน เธอส่ายหน้าไปมาพักหนึ่งก่อนจะปิดตาลงพร้อมพึมพำด้วยเสียงยินดี “เอาเถอะ ได้นายมาเป็นมาส ชีวิตของฉันก็อาจจะมีความสุขกับเขาบ้าง”

อาเรสก้าวเท้าไปข้างหน้าอย่างว่องไวด้วยเหยียบเมฆา ร่างของเขาพลันทะยานผ่านอากาศพุ่งตรงไปสู่จุดหมายอย่างรวดเร็ว แม้จะมีเสียงกระเซสเหล็กดั่งขึ้นจากทวารเบื้องล่าง และแม้จะมีเสียงสายลมพัดผ่าน ทว่าสิ่งที่เขาสนใจในเวลานี้มีเพียงสถานที่สำหรับนอนพักฟื้นร่างกายในคืนนี้เท่านั้น

เมื่อเคลื่อนที่มาได้ครึ่งทาง ก็ได้เผชิญหน้ากับคนในผ้าคลุมสีดำสิบสามคน ผ้าคลุมของพวกเขาปิดตั้งแต่ศีรษะจรดปลายเท้า แถมบอบหนายังสวมหน้ากากสีดำไว้อีกด้วย พวกเขาทะยานขึ้นมานอนอาคารไม้ที่มีหลังคาสีดำ คนในผ้าคลุมซึ่งมีความสูงไล่เลี่ยกับเบลนาเทียเดินนำหน้าคนกลุ่มนั้น

“ส่งเด็กสาวคนนั้นมาให้เราซะดีๆ” เสียงทุ้มเข้มของเด็กน้อยดั่งขึ้นเบื้องหน้า ทำเอาขนตามร่างของชายหนุ่มลุกชัน

เบลนาเทียสะดุ้งตื่น ส่วนเซลฟีก็มีสีหน้าเคร่งเครียด ทั้งสองกำลังจ้องมองอาเรส ชายหนุ่มเข้าใจสายตาของพวกเขาเธอทันที จึงย่อตัวลง

ปล่อยให้ทั้งสองออกจากอ้อมแขนไปยืนอยู่ด้านซ้ายมือ

ขณะที่ชายหนุ่มกำลังยึดขาขึ้นจะยืนตรง เขาก็เรียกดาบคาตานะ-ริโวให้มาอยู่ในมือซ้าย ส่วนมือขวากุมด้ามดาบไว้แน่นก่อนจะชักมันออกมาอย่างรวดเร็ว เพื่อเตรียมต่อสู้ในทันใด

เบลนาเทียปีนขึ้นมากาะหลังของเขาเพื่อจะช่วยต่อสู้ แต่เนตรใจและพันเนตรที่เธอให้มานั้นมีระยะขอบเขตเพียงแค่สองเมตร มันปรากฏขึ้นวูบหนึ่งแล้วก็ดับไป

“ขอโทษค่ะพ่อ พลังพิเศษของหนูหมดแล้ว” เสียงเศร้าสร้อยของลูกสาวดังขึ้น

“ไม่เป็นไร เรื่องแค่นี้พ่อจัดการเองได้” ชายหนุ่มหันไปมองเซลฟี เธอเรียกคันธนูออกมาถืออย่างทะมัดทะแมง พร้อมยิงทุกเมื่อ

“เรามาเพื่อความปลอดภัยของดวงตาคู่นี้ จงเก็บอาวุธเถิดมนุษย์” เสียงอ่อนโยนของเด็กน้อยในผ้าคลุมเบื้องหน้าเอ่ยขึ้น พออีกฝ่ายยกแขนทั้งสองข้างขึ้นจนเผยให้เห็นเสื้อคลุมยาวสีแดง รองเท้าสีแดง กลุ่มคนด้านหลังที่สูงเกือบสองเมตรก็ถอยห่างไปยืนค้อมอยู่รอบข้างในระยะสิบเมตร แล้วเด็กน้อยจึงเดินเข้ามาพลาจพูด “นี่คือความจริงใจของเราที่มอบให้แก่พวกเจ้า”

จิก!!! ลูกธนูสีขาวถูกยิงใส่หลังคาสีดำจนฝังลงไปเกือบมิดดอก

“อย่าเข้ามาใกล้กว่านี้ จะเสนาอะไรก็จงอยู่ตรงนั้น” เซลฟีวางธนูขึ้นอีกครั้ง คราวนี้เป้าหมายของลูกธนูคือกลางหน้าผากของเด็กในผ้าคลุม ทำเอาเหล่าคนที่อยู่ห่างเริ่มขยับเขยื้อน

“อย่าเข้ามา!” เสียงแหลมเล็กของเด็กในผ้าคลุมดังขึ้น ลูกน้องที่อยู่รอบด้านจึงยืนนิ่งดูจวบไปัน แต่จิตสังหารที่แผ่พุ่งออกมาที่นั่นกดดันจนเบลนาเทียเริ่มสั่นระริก

“คุณต้องการปกป้องเบลนาเทียเหมือนกันหรือ” อาเรสถามด้วย

เสียงใสซื่อ

“ใช่” อีกฝ่ายตอบหัวนึ้น

“ใครจะไปเพื่อ” เซลฟ์คิดว่าใส่อีกฝ่ายแล้วหันมาส่งตาเขียวบ๊ิดใส่ อาเรส “ตาบ้า! รู้คุณค่าของเบลนาเทียบ้าง อย่าโดนหลอกง่ายๆ ลี”

ชายหนุ่มเผยอยิ้มมุมปาก เลื่อนปลายดาบคาตานะรีโวเข้าฝัก พร้อมเก็บมันลงไปในช่องเก็บอาวุธของไวตริง เอ้อมมือไปดึงเบลนาเทีย ซึ่งยืนอยู่ข้างหลังมาอุ้มไว้ข้างหน้า สองเท้าเดินเข้าไปหาอีกฝ่ายอย่างไม่ลังเล

เด็กในผ้าคลุมสีดำเบื้องหน้าเป็นฝ่ายเดินถอยหลังไปสามก้าว ชูมือซ้ายขึ้นมาพร้อมถาม “เจ้าจะทำอะไร”

“ก็จะเข้าไปคุยแบบเป็นมิตรไง” ชายหนุ่มเอียงคอตอบอีกฝ่ายอย่างจริงจัง ก่อนจะหันหน้าไปมองเซลฟ์ซึ่งบัดนี้มีใบหน้าดุจยักษ์ดุจมาร ทำให้เขาต้องรีบหันกลับมาองมิตรใหม่แทน “หรือว่าคุณมีจุดประสงค์อื่นแอบแฝง”

“เราขอมไม่มีจุดประสงค์อื่นแอบแฝง” อีกฝ่ายตอบกลับอย่างร้อนรน

อาเรสฉีกยิ้มกว้างและสาวเท้าเข้าไปหาเด็กเบื้องหน้า ปากเอ่ยต่ออย่างร่าเริง “เบลนาเทีย ไปทำความรู้จักกับเพื่อนใหม่ของคุณสิ”

เบลนาเทียพลันส่ายหน้าไปมา สองมือบอบบางของเธอเขย่าคอเสื้อของเขาอย่างแรง ปากพูดด้วยเสียงร้อนใจ “พอจะบ้าเหอ! เชื้อคนอื่นง่ายๆ แบบนี้ พอมีชีวิตรอดมาจนถึงตอนนี้ได้ยังไง”

อาเรสย่นคิ้ว กลอกตามองคนรอบด้านและเด็กในผ้าคลุมอยู่เที่ยวหนึ่ง ก่อนจะคลี่ยิ้มแล้วพูด “แต่พอไม่รู้สึกอีกฝ่ายมีเจตนาร้ายเลยนะ อย่างน้อยกลิ่นของเขาก็หอมเหมือนอิสตรีเสียด้วยซ้ำไป”

เปรี๊ยะ!!! หลังคาใต้เท้าของเด็กในผ้าคลุมพลันแตกกร้าว

“เราไม่ใช่ผู้หญิง” อีกฝ่ายตวาดด้วยเสียงโกรธเกรี้ยว

“ตาบ้า!!! ไหนบอกจะไปผูกมิตร ดันยั่วโมโหอีกฝ่ายทำไม” เซลฟีเดินเข้ามายืนเคียงข้างอาเรส เธอยังคงเล็งลูกธนูไว้เช่นเดิม “หากอีกฝ่ายโจมตี รีบพาเบลนาเทียหนีลงไปในบ้านข้างล่างเลยนะ”

“เจ้าพวกบ้า! มาทำลายหลังคาบ้านของข้าทำไม” เสียงตะโกนของชายชราดังมาจากในบ้านข้างล่าง

พริบตานี้ อาเรสก็เรียกช่องเก็บของหยินหยางหมายเลข 1 ออกมา เขาล้วงมือซ้ายเข้าไปเพื่อหยิบเหรียญทองออกมาหนึ่งเหรียญ จากนั้นจึงโยนทะลุหลังคาลงไป

“จ๊าก!!! ใครมาลอบฆ่าข้า” เสียงตะโกนโหวกเหวกดังขึ้นจากห้องเบื้องล่าง

“ปู่ นี่เป็นคำขอม พอมั้ย!” อาเรสตะโกนถามอีกฝ่าย

“คำขอมอะไรพะ จะลอบฆ่าข้าก็บอกมาเถอะ เอ๊ะ! นี่มัน” พอสิ้นเสียงเจ้าของบ้าน ชายหนุ่มก็ได้ยินเสียงแกร๊กๆ อีกหลายครั้งดังขึ้นมา จนท้ายสุดมีเสียงประตูหน้าบ้านเปิดออก อีกฝ่ายตะโกนมาด้วยน้ำเสียงสุขใจ “เชิญถล่มบ้านได้เลยจ้า ท่านผู้ร่ำรวย ข้าทิ้งเอกสารบ้านหลังนี้ไว้ให้แล้ว”

“พ่อบ้ารีเปล่า บ้านแถบนี้ราคาแพงสุดก็แค่ห้าสิบบเหรียญเงินเอง” เบลนาเทียทำตาเศร้าใส่เขา

“ดีออก คินนี่เราจะได้ที่นอนสักที” อาเรสฉีกยิ้มกว้าง เขาหันไปทางขวา มองหญิงสาวซึ่งกำลังทำหน้าที่บิดเบี้ยวราวกับโดนใครเหยียบเท้า “เซลฟี ถ้าเจ็บเท้าขวาก็ลงไปพักผ่อนข้างล่างเถอะ เดี่ยวผมจะเชิญแขกตามลงไป”

จู่ๆ เซลฟีก็เล็งลูกธนูมาใส่เขา ทั้งที่ไปหน้าดังตามยั้งประดับด้วยรอยยิ้มหวาน แต่เสียงของเธอกลับเย็นชา “จงส่งเงินมาทั้งหมด หลัง

จากนี้ฉันจะคอยดูแลการใช้จ่ายเงินของท่านมาเอง”

“ไม่ตีมัน” อาเรสพูดด้วยเสียงจริงจัง เขาหันไปมองเบลนาเทีย “เกิดผมอยากซื้ออะไรสักอย่างให้ลูก มีต่องไปเบิกเงินจากเชลฟีตลอดเลยเหรอ”

“ดีคะพ่อ” เบลนาเทียกลับมีความเห็นแย้งกับชายหนุ่ม เธอหันหน้าไปมองหญิงสาวด้านข้าง “แม่ควบคุมเงินของพ่อให้ดีนะ ไม่เช่นนั้นพวกเราคงต้องไปเป็นโจรเข้าสักวัน”

“ฮา! พ่อใช้เงินสุรุ่ยสุร่ายขนาดนั้นเลยเหรอ” อาเรสถามด้วยเสียงหงอยๆ

“ใช่สิ” นอกจากเบลนาเทียกับเชลฟีแล้ว เด็กในผ้าคลุมสีดำ เบื้องหน้าก็ยังโผล่ตาม

ชายหนุ่มได้แต่กะพริบตามองไปรอบด้าน พุดเสียงอ่อย “ขอโทษที่ใช้เงินสุรุ่ยสุร่ายครับ”

เชลฟีเก็บคันธนูแล้วเดินมาแย่งเบลนาเทียไปจากมือของชายหนุ่ม ปากเอ่ยอย่างจริงจัง “ฉันกับลูกจะลงไปข้างล่างก่อน ส่วนคุณอยากทำอะไรกับอีกฝ่ายก็ตามใจ แต่อย่าหาเรื่องล่ะ”

สิ้นวาทะที่ดูยิ่งกว่าแม่ของเขา หญิงสาวก็กระโดดลงไปสู่พื้นเบื้องล่าง แล้วเข้าไปในตัวบ้านอย่างว่องไว ปล่อยให้ชายหนุ่มหันไปมองเด็กในผ้าคลุมสีดำ บรรยากาศบนหลังคาบ้านพลันเงียบกริบ มีเพียงสายลมพัดผ่านร่างของพวกเขาทั้งสี่สี่คน

“ผม...อาเรส ไนต์แมร์ คุณล่ะ ซื้ออะไร” ชายหนุ่มผายมือขวาไปเบื้องหน้า พร้อมเอ่ยต่อ “จะลงไปข้างล่างกับผมไหม ถึงผมจะยังไม่รู้ว่าในบ้านนี้มีอะไรต้อนรับคุณได้บ้าง แต่ในฐานะเจ้าของบ้าน ผมจะทำให้ดีที่สุด”

“ไม่ต้องกังวล พ่อบ้านของเรามีทุกอย่างที่ต้องการ เซบาสเตียน

ตามมา” เด็กในผ้าคลุมกระโดดลงไปยังหน้าบ้าน โดยมีคนในผ้าคลุมสีดำอีกคนหนึ่งกระโจนลงไปยังนอญด้านซ้ายของอีกฝ่ายอย่างรวดเร็ว

เด็กในผ้าคลุมเกาะประตูบ้านอย่างมีมารยาท ก่อนจะเดินเข้าไปด้วยท่าทางสุภาพ อาเรสจึงรีบกระโดดลงไปยังข้างๆ เซบาสเตียนอีกฝ่ายจึงผายมือเชิญให้เขาเข้าไปในบ้านก่อน

ชายหนุ่มเดินเข้าไปอย่างว่องไว ทว่าแขกที่เดินเข้าไปก่อนกลับหยุดยืนค้างอยู่ สายตากวาดมองบ้านหลังน้อยที่มีอยู่แค่สองชั้น เบื้องหน้าเป็นห้องโถงเล็กๆ พื้นปูด้วยไม้สีน้ำตาล แต่มีหลายส่วนถูกปะผุอย่างมั่งงาย ทุกอย่างก้าวทำให้เกิดเสียงเอี้ยดอาดดังตามมา

ประตูภายในบ้านปิดสนิทไม่ได้ เพดานมีหยากไย่อยู่เต็มไปหมด และยังมีกลิ่นอับชื้นที่ทำให้เอาชายหนุ่มต้องส่ายหน้า ถึงกระนั้นเรื่องหนักใจที่สุดคงไม่พ้นผนังหลากสีส่นซึ่งน่าจะเกิดขึ้นจากเชื้อราหลายสายพันธุ์เกาะติดแน่น

จู่ๆ เบื้องหลังพลันเกิดเสียงร้องขึ้นมา “ว้าย!!!”

อาเรสหันกลับไปมองแขกที่กระโดดเข้ามาออกเขาแน่น ชายหนุ่มมองอีกฝ่ายด้วยความแปลกใจ ปากเอ่ยถาม “เกิดอะไรขึ้น”

“มะ...มัน...” เด็กเบื้องหน้าร่างกายสั่นเทา ปากสั่นจนเขาได้ยินเสียงฟันกระทบกัน

“คุณหนูเป็นโรคกลัวแมงมุมขอรีบ” เซบาสเตียนอธิบายขณะปิดประตูไม้ไทรมๆ ลงจนเกิดฝุ่นปลิวฟุ้ง

อาเรสจ้องมองร่างกายของเด็กน้อย จึงเห็นแมงมุมตัวเล็กเท่าปลายนิ้วก้อยเกาะอยู่บนไหล่ซ้ายของอีกฝ่าย เขาเลยยกมือขวาชี้ขึ้นปิดมันออกไปอย่างแผ่วเบา เพื่อไม่ให้แมงมุมตัวน้อยต้องตาย

“เสร็จแล้ว มันออกไปแล้ว ไม่ต้องกลัวนะคุณหนู” ชายหนุ่มยกมือซ้ายขึ้นลูบศีรษะของอีกฝ่ายด้วยความเคยชิน

“ไม่ใช่ตัวนั้น มันเข้าไปในผ้าคลุม แงๆ” คุณหนูซึ่งปลอมเป็นผู้ชายสะบัดร่างไปมา เธอกระโดดลงไปกึ่งกับพื้น ถอดทั้งผ้าคลุมและหน้ากากออก เผยให้เห็นใบหน้าของเด็กสาวที่ดูน่ารักไม่แพ้เบลนาเทีย ผมนสีแดงเหยียดตรงยาวจดเอว

พอเด็กสาวตั้งหลักได้ก็วิ่งเข้าไปหาเซบาสเตียน “เซบี่ ช่วยด้วย! มันมากันเป็นกองทัพเลย เราเผาเมืองนี้ทั้งกันเถอะ”

ไปก็!!! มือขวาของเซบาสเตียนพลันเขกศีรษะของอีกฝ่าย

“คุณหนู มันก็แค่แมงมุม จะกลัวอะไรกันนักกันหนา” เสียงข่มของเซบาสเตียนดูน่าหวาดกลัวจนเด็กสาวถึงกับหยุดโวยวาย ทว่ามีมือซ้ายของเซบาสเตียนกลับหยิบแมงมุมตัวใหญ่เท่ามือของเขาออกมา ปากเอ่ยอย่างรำเริง “นี่สิ ถึงจะเรียกว่าน่ากลัวของจริง!”

เด็กสาวไม่ส่งเสียงกรีดร้องแม้แต่ครั้งเดียว อาเรสเดินไปมองหน้าของอีกฝ่าย พบว่าบัดนี้ดวงตาเหลือกจนเห็นแต่ตาขาว เขาลองเอื้อมมือขวาไปเขย่าร่างของเธอดู

“ไม่ต้องห่วง อีกสักชั่วโมงก็ตื่นเอง” ลีน่าจาเย็นชานั้น เซบาสเตียนก็หันมองไปมารอบบ้าน ก่อนจะร้องตะโกนขึ้น “พวกที่เหลือมาช่วยกันบูรณะบ้านหลังนี้ให้เสร็จภายในหนึ่งชั่วโมงที่”

พริบตานั้นก็มีเสียงฝีเท้าจำนวนมากดังขึ้นหน้าบ้าน เซบาสเตียนตะโกนขึ้นไปยังบันไดทางขึ้น “ขอเชิญคุณหนูทั้งสองลงมาที่ห้องโถงชั้นล่างด้วยขอรับ ทางเราจะจัดการตกแต่งบ้านจากชั้นบนก่อน”

เซลที่อุ้มเบลนาเทียลงมาด้วยรอยยิ้มแฝงความเป็นซา “ต้องขอโทษแทนสามีที่ไม่ได้เรื่องของฉันด้วย ถึงบางเรื่องจะดูฟังพาได้ แต่บางเรื่องนี่ยอดเยี่ยม!”

ประโยคสุดท้ายกระทบไหล่หน้าอาเรสอย่างจัง ทำเอาชายหนุ่มถึงกับคอคตก เดินไปหลบอยู่ข้างผนังห้องโถง ปล่อยให้พวกเซบาสเตียน

ที่ถูกรื้อกันเข้ามาเดินขึ้นไปยังชั้นบน ส่วนเด็กสาวผมแดงถูกเซบาสเตียน ยกขึ้นราวกับรูปปั้น แล้วนำไปตั้งไว้ที่มุมหนึ่ง

“คิดซะว่าเป็นเครื่องประดับบ้านก็ได้นะขอรับ” เซบาสเตียนโค้ง ให้เขา แล้วเดินตามหลังของพวกพ้องที่กำลังส่งเสียงจ้อแจราวกับกำลัง ประชุมเรื่องราวสำคัญ แต่เนื้อหาส่วนใหญ่ไม่พ้นบ่นว่า ให้ทุบบ้านหลังนี้ทิ้งแล้วสร้างใหม่จะดีกว่าไหม

เซลฟีเดินมายืนอยู่เบื้องหน้าอาเรส เธอยื่นมือขอวามาดึงเขาออกจากมุมผนังห้อง “ตาบ้า! ไปยืนฟังผนังสกปรกพรอคนั้นได้ยังไง รีบออกมาซะ”

“เอ่อ...ที่นั่นน่าสะอาดกว่าในเมืองเยอะเลยนะ” ชายหนุ่มจะโต้แย้ง แต่สายตาเย็นชาของเซลฟีกับเบลนาเทียทำเอาเขาต้องปิดปาก เดินตามคำสั่งของอีกฝ่ายไปอยู่ที่กลางห้องโถง

เธอทั้งสองเดินเข้ามาสวมกอดเขา เซลฟีโพล่งขึ้นข้างหูขวา “ไม่ ว่ามันจะเป็นบ้านที่แยะขนาดไหน แต่ถือซะว่าเป็นการเริ่มต้นที่ดีของ พวกเรานะ”

“ใช่ค่ะ” เบลนาเทียป็นปายขึ้นมากอดคออาเรสแล้วหอมแก้ม ซ้ายของชายหนุ่มดังพอด “แต่เรื่องการเงินต้องอยู่กับแม่ หนูไม่คิดจะ เปลี่ยนใจนะ แม่ยึดเงินพอด่วน!”

“โธ่ๆๆ แม่จัดการตามลูกสั่งเสมอจ้ะ” บัดนี้เซลฟีมีสีหน้า ราวกับคนทวงหนี้ เธอเขย่าแขนขวาของอาเรสก่อนจะเอ่ยเสียงหวาน “ที่รัก หากไม่อยากโดนภรรยาสาวสวยและลูกสาวโกรธจนไม่พูดด้วย สิบบปี รีบเอาเงินออกมาสิจ้ะ”

“โอ้! ไม่พูดด้วยสิบบปี อย่างนี้ก็จะได้มีสมาธิฝึกวิชานะสิ ดีจัง!” อาเรสพูดแบบไม่ยั้งคิด ทำให้สองแม่ลูกนักทวงหนี้เล่นงานเขาให้ โดย หนึ่งนั้นกัดคอซ้ายของเขา ส่วนอีกหนึ่งกัดคอขวา ทำเอาชายหนุ่มถึงกับ

อ้าปากร้องลั่น “อ้าก!!! พ่อล้อเล่น เตี้ยวยอมให้หมดตัวเลย ปล่อยพ่อเถอะ”

ทันทีที่ชายหนุ่มถูกปล่อยเป็นอิสระ มือซ้ายของเขาก็โยเงินลงพื้นอย่างรวดเร็ว โดยมีสองแม่ลูกรับช่วงโยเงินเข้าใส่มันนี่ริงอย่างสนุกสนาน

ผ่านไปเกือบสิบนาที เซลฟี่ก็เอ่ยขึ้น “พวกเรามีเงินรวมกันทั้งหมด 22,875 เหรียญทอง 57,521 เหรียญเงิน กับ 85,278 เหรียญแดง คงพอกินพอใช้ไปทั้งชาตินี้แล้ว อีๆ”

เบลนาเทียโผล่เข้ามาออกอาการอย่างรำใจ ปากเอ่ยเสียงหวานใส “หนูรักพ่อที่สุดเลยคะ”

ในจังหวะนั่นเอง เสียงของเซบาสเตียนก็ดังขึ้นจากชั้นบน “เชิญท่านทั้งสามขึ้นมาได้ และถ้าท่านอาสาช่วยแบกคุณหนูของผมขึ้นมาด้วย จะเป็นพระคุณอย่างสูง”

ชายหนุ่มเดินไปแบกรูปปั้นคุณหนูซึ่งยังตาเหลือค้ำงขึ้นมาพาดไว้บนไหล่ซ้าย แล้วเดินตามหลังพวกเซลฟี่ที่กำลังขึ้นบันไดไปอย่างลิ่งโลด

พอเขาขึ้นไปถึงชั้นบน ก็รู้สึกราวกับว่าตนหลงเข้าไปอยู่ในคฤหาสน์ของเศรษฐี

พื้นไม้สีน้ำตาลวาววับเป็นประกาย ผ่นเงอรอบด้านนอกจากเป็นสีขาแล้ว ยังมีลวดลายสลักเหมือนงานศิลปะชั้นสูง เพดานกระเบื้องกลายเป็นโลหะสีเงิน ไร้ซึ่งรูโหว่หรือรอยแตกร้าว อีกทั้งยังฝังหินเรืองแสงรูปจันทร์เสี้ยวเอาไว้ด้วย

ประตูห้องเป็นไม้สีน้ำตาลอ่อน มีลวดลายสลักเป็นรูปพระจันทร์หลากหลายขนาด เซลฟี่ซึ่งยืนอยู่ข้างหน้าโพล่งขึ้นด้วยความยินดี “ว้าว! นี่มันอย่างกับทางเดินในพระราชวังย่อมๆ เลยนะคะ”

เขาสเตียนกับพวกห้องต่างโค้งให้พวกเขาครั้งหนึ่ง แล้วทยอยเดินลงไปยังชั้นล่าง ปล່อยให้พวกเขาเข้าไปสำรวจห้องนอนที่ตกแต่งสวยงามไม่แพ้ข้างนอก เพียงแต่มีโต๊ะไม้สลัก ชั้นวางของ และเตียงนอนที่ใหญ่พอให้พวกเขาสามคนนอนรวมกันได้

เบลนาเทียกระโดดขึ้นไปทิ้งร่างแดงตั้งอยู่บนเตียงอย่างร่าเริง “เฮ้! นี้นุ่มมาก ๆ เลย ไซ่เตียงเดียวกับเมื่อครั้งจริงหรือคะแม่”

เซลฟีเดินเข้าไปดูผ้าปูที่นอนสีขาวมีลายปักงดงาม เธอหันหน้ามาบอกอาเรสด้วยน้ำเสียงจริงจัง “นี่นาย คุณหนูคนนี่ต้องไม่ธรรมดา อย่าทำอะไรห้าม ๆ กับเธออีกล่ะ ไม่งั้นพวกเราทั้งสามชีวิตต้องตายแน่นอน”

อาเรสวางรูปปั้นลงด้านข้าง เขาจับจ้องไปยังเด็กสาวที่ยังแข็งทื่อด้วยความสงสัย ก่อนจะหันไปถามเซลฟี “ผมเคยทำอะไรห้าม ๆ ด้วยหรือ”

“ตั้งแต่ฉันเจอนายมา ถึงจะยังไม่ครบวันดี แต่ทุกเรื่องที่คุณทำ ล้วนห้ามไว้หัวคิดลึนดี” เซลฟีล้มตัวนอนลงบนเตียง ทางแขนทั้งสองข้างออก เมื่อเบลนาเทียเห็นดังนั้นจึงกึ่งเข้าไปหาและนอนขดตัวราวกับลูกแมว ออดอ้อนคุณแม่อ่างน่ารักน่าชัง

ชายหนุ่มซึ่งมองดูอยู่ตั้งใจจะเดินออกจากห้อง ทว่าอิสตรีทั้งสองกลับโผล่ขึ้นพร้อมกัน “มานอนเดี๋ยวนี้เลย!”

“เอ่อ...กับเบลนาเทียยังพอไหว แต่กับเซลฟี ผม...” อาเรสเริ่มเขินอาย เพราะหญิงสาวนอนแบบไม่เกรงกลัวฟ้าดิน สายตาอันปราดเปรียวพลันเห็นกางเกงในสีดำของเธอแวบหนึ่ง โดยเฉพาะขาอ่อนเรียวยาว ผิวขาวนวลได้รูป มันช่างสะกดตาของเขามากจริงๆ

“ไม่ต้องมาทำเป็นอายเลย เมื่อเป็นมาสของฉันแล้ว นายคงไม่คิดจะปล່อยให้ฉันต้องเป็นหม้ายตั้งแต่ยังสาวหรอกนะ” เสียงของเธอดู

เศร้าสลด ทำเอาชายหนุ่มต้องหันหน้ากลับไปมองอีกฝ่าย

เซลฟีหน้าแดงระเรื่อขณะลุกขึ้นนั่งอยู่บนเตียง เธอยกมือซ้ายขึ้นมากวักเรียกเขา “ยังงั้นวันนี้เรายังมีแขก แอ้มลูกสาวก็นอนอยู่ในห้องเดียวกัน ฉันไม่คิดจะให้นายล่วงเกินหรอก มาเถอะ มาสของฉัน”

ตึกๆ!!! หัวใจของชายหนุ่มเต้นระรัว

อาเรสเริ่มมีความรู้สึกแปลกประหลาดกับภาพเบื้องหน้า บางสิ่งเอ่อล้นออกมาจากหัวใจที่หอยเหงา นี่อาจเป็นสิ่งที่เขาไขว่คว้าค้นหามานาน มันคือครอบครัวที่เป็นของเขาเอง

วาจาของน้ำคาร์ลเริ่มดังก้อง

‘อาเรส สักวันหนึ่งหากหลานเจหญิงสาวที่ทำให้หัวใจของหลานรู้สึกอบอุ่น มีความสุข และอยากอยู่ใกล้ซิด อย่าปล่อยให้หญิงสาวคนนั้นตายล่ะ’

ชายหนุ่มสุดลมหายใจเข้าออก ก่อนจะเดินเข้าไปหาอิสตรีทั้งสอง โนม์ตัวลงไปกอดพวกเขาอย่างทะนุถนอม ปากเอ่ยเสียงนุ่ม “ผมจะปกป้องพวกคุณจากภยันตรายทุกอย่าง”

ไม่มีวาทะตอบกลับ สองแม่ลูกพลันหัวเราะเสียงใส เมื่อเขาเห็นพวกเขามีความสุขก็ยิ้มที่มุมปาก ก่อนจะเปล่งเสียงหัวเราะประสานไปกับพวกเขา แล้วทิ้งตัวลงนอนด้านขวามือของเบลนาเทีย หันหน้าไปมองเซลฟีที่อยู่อีกฟาก เขายื่นมือซ้ายไปจับมือขวาของอีกฝ่าย ส่วนมือขวาวางอยู่บนหน้าท้องของเบลนาเทีย โดยมีมือของเซลฟีวางทับหลังมือของเขา เด็กสาวแวมไพร์โผล่ขึ้น “หนักนะ พ่อ แม่”

ขณะที่ทั้งสองคนจะเอามือออก เบลนาเทียก็ใช้สองมือกอดเอาไว้แน่น เธอพูดด้วยเสียงเอาแต่ใจ “ตั้งแต่เกิดมา วันนี้เป็นวันที่หนูมีความสุขที่สุดเลย”

ทั้งสามหลับตาลงไปพักหนึ่ง หลังจากนั้นชายหนุ่มจึงลืมตา

ขึ้นมา และพบว่าเซลฟ์กับเบลนาเที่ยวหลับสนิทไปแล้ว

พอเขาคิดจะหลับตาม ก็กลับได้ยินเสียงร้องไห้เบาๆ “ฮือๆ
แมงมุม แมงมุม มันมีเป็นกองทัพเลย มีตัวปู้ทวดมาด้วย”

อาเรสปล่อยให้ออกจากสองแม่ลูกที่หลับสนิท เขายันกายขึ้นมา
มองเจ้าของเสียงสั่นเครือ มือขวาเลื่อนขึ้นมากัดเรียก พออีกฝ่ายเห็น
เขาปู้บ ก็กระโจนเข้ามากอดเขาปู้บ

สองมือรับร่างของคุณหนูเอาไว้แน่น ปากเอ่ยเสียงแผ่วเบา “จู้ๆ
หลับเถอะ แล้วแมงมุมจะไม่ตามมารวี”

“จริงหรือ ถ้าหลับแล้วแมงมุมจะไม่ตามมารวี” คุณหนูน้ำตา
ไหลพรากแม้จะยังหลับตาปู้ เธอกลิ่งร่างลงไปนอนข้างเบลนาเที่ยว “ฉัน
หลับแล้ว ฉันหลับแล้ว ค้างคาวหนึ่งตัว ค้างคาวสองตัว...”

ชายหนุ่มจ้องมองเธอท่องคาถาจนหลับคาแต่ียง จึงใส่พลังชีวิต
และพลังพิเศษลงในโลฟริง จากนั้นก็เรียกดาบคาตานะรีโวออกมา
ซ่อมแซม เขาจ้องมองตัวลือกสามเหลี่ยมที่ทำให้เกิดปัญหาตอนใช้
เพลงดาบชั้นสูง พอลองใช้มือขวากดไปกดมา กลับพบว่ามันสามารถ
เลื่อนไปจนเกิดเสียงดังกึก!

‘อ้าว! ตัวลือกมันเก็บได้ด้วยนี่นา’

พอคิดได้ดังนั้น อาเรสก็ลองดันประกับดาบชนฝักดาบจนเกิด
เสียงดังครึก! ตัวลือกสามเหลี่ยมก็ไม่เลื่อนออกมายึดจับประกับดาบอีก
ต่อไป

‘คราวนี้จะได้ไม่ต้องลำบากเวลาใช้อีกแล้ว’

อาเรสยิ้มพลางเก็บดาบคาตานะรีโวใส่ช่องเก็บอาวุธของไวตริง
ก่อนจะหลับตามอิสตรีทั้งสามนาง หน้าจอลือกเอาต์ปรากฎขึ้นมา
ล่อลวงให้ผู้อ่อนแออยากหลบหนีจากเกมลิมิเต็ดออนไลน์ แต่สำหรับ
อาเรสผู้นี้ มันเป็นเพียงหน้าจอที่น่ารำคาญเท่านั้น

อาเรสยิ้มเล็กน้อยก่อนจะหลับลึกให้จิตใจได้พักผ่อนในห้วงนิทรา เขาไม่รู้ว่าเวลาผ่านไปนานเพียงใด ทว่าเสียงเคาะประตูสองครั้งต่อเนื่อง พลันปลุกเขาให้ตื่นขึ้นมา

พอเปลือกตาขยับขึ้น ก็กลับเห็นใบหน้าของเซลฟีนเข้ามา ใกล้ และริมฝีปากที่กำลังประกบลงแนบสนิท สัมผัสความอบอุ่นและแรงสั่นไหว ทำเอาเขาต้องลืมตาโต จับจ้องไปยังเปลือกตาของหญิงสาวที่ประชิดใกล้จนหัวใจของเขาแทบจะวาย

ตึกๆ!!! เสียงหัวใจของเขาเต้นถี่รัว

หญิงสาวลืมตาขึ้นมาจ้องมองเขา แววตาของเธอเต็มไปด้วยความตื่นตระหนก ทว่าริมฝีปากของคนทั้งสองกลับคล้ายมีกาวติดเอาไว้ จึงมิได้แยกออกจากกัน ทำให้เสียงหัวใจสองดวงเต้นแข่งกัน

“ว้าย! พวกเจ้าจะพลอดรักกันก็ให้เราออกจากห้องไปก่อนสิ” คุณหนูร้องขึ้นก่อนที่เสียงฝีเท้าของเธอจะดังห่างออกไปจนถึงประตูห้องที่เปิดออก

ชายหนุ่มชำเลืองมองไปยังด้านข้าง ลูกสาวหันมาโบกมือซ้าย อย่างน่ารัก ปากจิ้มลิ้มเอ่ยอย่างซุกซน “พ่อคะ แม่คะ หนูไม่อยู่เป็น ก้างขวางคอละนะ เชิญตามสบายค่ะ”

แฮ็ด! บึง! ประตูถูกปิดลง

คนทั้งสองกลับมาจ้องหน้ากัน ปากที่ประกบไว้แน่นนั้นยังมีได้ เคลื่อนออก ดวงตาของหญิงสาวเริ่มทอแววหยาดเยิ้ม ทำเอาชายหนุ่มแทบจะลืมหายใจ เขามิได้เคลื่อนไหวร่างกายเช่นเดียวกับเธอ ปากของทั้งสองยังคงชิดใกล้ ชายหนุ่มรับรู้ถึงรสชาติหวานหอมอันพิสดาร

อาเรสยกมือขวากับซ้ายขึ้นไปจับหัวไหล่ทั้งสองข้างของอิสตรี เบื้องหน้า เขามิได้ผลัดเธอ แต่กลับดึงอีกฝ่ายเข้ามาสวมกอดไว้แน่น หน้าอกอวบอิมของหญิงสาวแนบชิดกับแผ่นอกของเขา ปากของอาเรส

เริ่มขยับไหวไปมา บดขี้ริมฝีปากของเธอเกิดเสียงดังจ๊ับจ๊ับ!

มันเป็นช่วงเวลาแสนสั้น แต่เขากลับรู้สึกถึงความตื่นเต้นและความต้องการบางสิ่งจากเซลฟี อาเรสจับเธอกดลงบนเตียง สองมือพลันลုပ်ได้เรือนร่างที่ถูกเขาทับไว้อย่างนุ่มนวล

“อือ...” เสียงครางของเธอดังขึ้นเบาๆ ตามมาด้วยเสียงพูดที่เล็ดลอดออกจากริมฝีปากอย่างช้าๆ “อย่า...อย่าเพิ่ง อาเรส”

ชายหนุ่มพลันได้สติ กระโดดถอยหลังจนตกเตียง สองขาและสองมือยันร่างถอยออกไปจนติดผนัง แต่สายต่ายังจับจ้องหญิงสาวที่นอนอยู่บนเตียงเบื้องหน้า

“ขอโทษ! ขอโทษ! ขอ...”

ก่อนที่เขาจะได้พูดขอโทษครั้งที่สาม หญิงสาวเบื่องหน้าก็ส่งยิ้มมาให้ แล้วพูดด้วยเสียงซุกซน

“ตาบ้า! เวลาผู้หญิงเขาพูดว่า ‘อย่านะ’ มันเป็นเพียงแค่มารยาทสังคม หรือจะให้ฉันพูดว่า ‘ตามใจชอบ’ หรือไง คิกๆ”

อาเรสหน้าแดงก่ำ รีบก้มหน้าหลบสายตากลั่นแกล้งของเซลฟี ทว่าก่อนจะหันอေးสิ่งใด อีกฝ่ายก็เดินมาหาเขาอย่างว่องไว เธอย่อเข่าลงมา ทำให้เขามองเห็นกางเกงในอีกครั้ง จึงต้องรีบเงยหน้าขึ้นมามองเธอแทน

“แอบดูอีกแล้วเหออ อีๆ” เสียงหัวเราะใสหวานดังจากปากอวบอิมที่เขาเพิ่งได้สัมผัส หัวใจที่เต้นดังขึ้นอีกครั้งทำให้อารมณ์บางอย่างไม่อาจควบคุมได้ เขาจึงรีบหันหน้าไปมองประตูห้องซึ่งน่าจะเป็นทางหนีออกไปจากสถานการณ์อันวาบหวามนี้ เพราะเขาไม่อยากจะมีเพศสัมพันธ์ก่อนแต่งงาน

“ฉันไม่ดีพอเธอ ถึงต้องมองทางหนีแบบนี้”

เสียงตัดพ้อของเธอดังขึ้น ทำเอาชายหนุ่มต้องรีบหันกลับไปมอง

ปากของเขาจึงเผลอเอ่ยในสิ่งที่กำลังอยู่

“ไม่นะ! เรื่องแบบนี้ต้องทำหลังแต่งงานเท่านั้น... อู๊ป!”

ชายหนุ่มรีบยกสองมือขึ้นปิดปาก มองอีกฝ่ายที่กำลังยิ้มขบขัน หญิงสาวหมุนตัวให้เส้นผมสีชาสยายออกและส่งกลิ่นหอมออกมา ทำลายสมาธิที่เหลืออยู่น้อยนิด ก่อนที่อาเรสจะทันคิดอะไรออก ร่างบางของหญิงสาวก็นั่งลงมาบนตักของเขา หลังอันนุ่มนวลพิงแผ่นอกแกร่งของเขา ตามด้วยศีรษะที่เอนลงมาชนบงหัวไหล่ขวาของเขาอย่างแผ่มช้า

หมับ! สองมือของเธอเลื่อนมาจับมือที่กำลังสั่นระริกของเขาไปวางไว้บนหน้าท้องแบนราบของเธอ

“อู๊มัย พิธีมาสวานก็คือพิธีแต่งงานดีๆ นี่เอง เพียงแต่ฉันจะไม่มีวันทรยศคุณชั่วชีวิต” เธอหอมแก้มขวาของเขาคั้งหนึ่ง แล้วกระซิบเบาๆ ด้วยเสียงกระเส่ารัญจวนใจ “เอาไว้อยู่กันสองต่อสอง แล้วเราค่อยมีความสัมพันธ์ลึกซึ้งซึ่งกันนี้นักนะ มาสที่รักของฉันตลอดกาล”

‘อาเรส คุณอย่าโกรธผมนะ ที่อาจจะทำให้คุณมีครอบครัวเพิ่มเติมเร็วกว่ากำหนด’

เมื่อคิดดังนั้นแล้ว อาเรสจึงผงกศีรษะขึ้นลง ก่อนจะเอ่ยด้วยเสียงจริงจัง “หากวันใดที่ผมมั่นใจว่าผมรักคุณ ผมจะก้าวข้ามความสัมพันธ์ฉันเพื่อนในเวลานี้อย่างแน่นอน”

“แปลว่านายจะให้ฉันจูบทุกวันใช่มัย” เธอหันมามองชายหนุ่มด้วยดวงตาสุกใส

“เอ๊ะ! ปกติเพื่อนเขาไม่จูบกันนะ” อาเรสเอ่ยเสียงลนลาน

“แล้วเมื่อไหร่ที่นายทบต้วฉันไว้ละ แกรมมือชุกชนคูนี่ยังเล่นสนุกกับหน้าอกของฉันแบบนี้อีก” ลี้นวจา หญิงสาวก็จับสองมือของเขาไปกุมหน้าอกของเธออย่างแรง ริมฝีปากอวบอิมพลันเปล่งเสียงครางออกมา

เบาๆ

อาเรสรีบซั๊กสองมือออกห่าง แต่สองมือของหญิงสาวกลับพยายามดึงมือของเขาให้กลับไปยังจุดเดิม เขาจึงรีบร็องตะโกน “เบลนาเทีย ช่วยพ่อด้วย! ลูกขออะไร พ่อให้หมดเลย”

“หนูอยากได้น้องชายหรือน้องสาวค่ะ” เสียงน่ารักของเบลนาเทียดังมาจากหลังประตู

‘โอ้! สถานการณ์ตั้งเครียดยิ่งกว่าเดิม’

อาเรสเริ่มมั่นใจแล้วว่า แม่ลูกคู่นี้คงจะร่วมงานกันได้ดีโดยไม่ต้องมีเขาอยู่อีกต่อไป

“นี่คุณคะ ลูกของนี่นา เรามาทำกันเลยดีมั้ย จะได้ไม่ทำให้ลูกสาวคนโตเสียใจ” เซลที่ส่งยิ้มซุกซนให้เขาอยู่ครู่หนึ่ง ก่อนจะลุกขึ้นยืนและหันมายื่นมือขวาให้เขา “แต่ตอนนี้พวกเราไปกินข้าวเข้ากันเถอะ เพราะตั้งแต่เมื่อวานยังไม่ได้กินอะไรจริงๆ จังๆ สักมื้อเลยนี่นา”

อาเรสสูงนงกับการกระทำของหญิงสาวเบื้องหน้า ทว่าพอพูดถึงอาหาร ท้องของเขาก็ปล้นร้องโครกครากจนเรียกเสียงหัวเราะจากเซลพี่ชายหนุ่มยื่นมือขวาไปจับมือของอีกฝ่าย หลังจากเขาลุกขึ้นยืน หญิงสาวก็เข้ามาคลั่งแขนขวาแล้วหันมามองด้วยแวตาดำจริงจัง

“ไปกินข้าวด้วยกันเถอะ พวกเรายังมีอะไรต้องทำอีกเยอะนะที่รัก” เสียงหวานใสดูจะขังชวนให้เขารู้สึกดีต่อเธอ

ทว่าเมื่อบานประตูห้องเปิดออก เบลนาเทีย เซบาสเตียน และคุณหนูตัวน้อยที่พึ่งอยู่กับประตู ก็ล้มลงจนเกิดเสียงดังโครมที่เบื้องหน้าของทั้งสอง

“หนูไม่ได้แอบฟังนะคะ ท่านแม่” เบลนาเทียเงยหน้าขึ้นมามอง

“เราแค่มาตรวจดูว่าประตูมีปัญหาหรือเปล่า” คุณหนูผู้แสนน่ารักลุกขึ้นปัดฝุ่นเล็กน้อย ก่อนจะเดินลงไปชั้นล่าง

“อะแฮ่ม หนุ่มสาวสมัยนี้เป็นโรคหวาดระแวงจริงๆ ไม่ไหวเลย”
เซบาสเตียนลุกขึ้นเดินตามคุณหนูของตนลงไป

จู่ๆ หัวใจของเซลฟี่ก็เต้นระรัวดุจกลอง สองแขนของหญิงสาวดัน
ร่างของอาเรสให้เดินออกไปจากห้อง แล้วเอ่ยขึ้นเบาๆ “ที่รัก พาลูกสาว
ไปกินข้าวก่อนนะ เดี่ยวฉันเปลี่ยนเสื้อผ้าเสร็จแล้วจะตามลงไป”

ชายหนุ่มรวบตัวเบลนาเทียให้ขึ้นมาเกาะอยู่บนหลัง เขาหันมอง
ลูกสาวที่ใบหน้าแดงระเรื่อ แล้วพูดอย่างมีความสุข “ไปกินข้าวกับพ่อ
นะ เบล”

“คา!” สองแขนของเด็กสาวแวมไพร์กอดคอเขาไว้แน่น

หลังจากอาเรสเดินไปได้แค่นี้ก็ก้าว ประตูห้องก็พลันเลื่อนปิดลง
เซลฟี่ซึ่งอยู่ภายในห้องเพียงลำพังเดินถอยหลังไปล้มตัวลงนอนบนเตียง
ใบหน้าของเธอขึ้นสีแดงจนจุดใบหู เสียงหัวใจเต้นระรัวอย่างสุดจะ
ควบคุมยังคงดำเนินต่อไป

‘คนบ้า! ดันตื่นขึ้นมากลางคันซะได้’

หญิงสาวนอนตะแคงซ้ายที่ ขวาที่ ดินยุคยึกที่ ก่อนจะเลื่อน
มือขวาขึ้นมาจับบริมฝีปากของตน

‘ยังดีนะที่เขายอมหยุดตามที่เราขอร้อง หากเขาไม่ยอมหยุด เรา
คงต้องโดน...ว้าย!!! ไม่ได้นะ เรื่องแบบนี้มันเร็วเกินไป’

หญิงสาวเลื่อนมือทั้งสองข้างขึ้นมาตบแก้มของตนเบาๆ ใบหน้า
ซึ่งเต็มไปด้วยความเอียงอ้ายค่อยๆ แปรเปลี่ยนเป็นเรียบนิ่ง เธอยันกาย
ขึ้นมานั่งแล้วมองไปยังประตูห้องที่ยังคงปิดอยู่ ก่อนจะก้าวเดินไปหน้า
ประตูอย่างรวดเร็ว มือขวาหมุนลูกบิดเปิดประตู

กลิ่นของบุรุษที่เธอคุ้นเคยพลันโชนเข้ามาตามแรงลม บัดนี้เขา
กำลังยืนรออยู่ตรงทางออกพร้อมลูกสาวที่เกาะอยู่บนหลัง

“นี่นายยังไม่ไปกินข้าวอีกหรือ” หญิงสาวถามด้วยเสียงดู

ชายหนุ่มมีท่าทางกระสับกระส่าย ก่อนจะเอ่ยปากถาม “เซลฟี ไม่สบายหรือเปล่า เมื่อครู์เบลช่วยให้ผมมองเห็นร่างของคุณนอนดิ้นอยู่บนเตียง”

หญิงสาวจ้องมองลูกสาวเจ้าเล่ห์ของตนด้วยแววตาเย็นชา ทำเอาเบลนาเทียบถึงกับต้องหันหน้าหนี ก่อนจะเอ่ยด้วยเสียงห่วงใย “ท่านพ่อ ท่านแม่ป่วย ต้องรีบเข้าไปช่วยพุงนะ ไว้ถ้าหนูรู้ว่าอาการนี้รักษาอย่างไร จะรีบบอกพ่อทันที”

‘ยัยลูกสาวตัวแสบ! จะขู่มแม่ให้ใหม่ว่าห้ามโกรธ’

เซลฟีจ้องมองลูกสาวด้วยแววตาเรียบนิ่ง

เหมือนลูกสาวของเธอซึ่งแอบขำเลื่องมองมาจะเข้าใจ สายตาของลูกสาวจึงตีความได้คร่าวๆ ว่า

‘หากท่านแม่อยากลงโทษ ไปลงโทษท่านพ่อสิ เขาเป็นคนดีนะ’

จู่ๆ เซลฟีก็พลันหัวเราะรำแล้วเดินมาควงแขนขวาของอาเรส ปล່อยให้ต้นแขนของชายหนุ่มได้สัมผัสกับเนินอกอวบอิมของเธอ ทำให้เขาถึงกับยืนตัวแข็งทื่อ

“อิ๊ว! ไปกินข้าวกันเถอะ” หญิงสาวก้าวเท้าซ้ายไปข้างหน้า แต่อาเรสไม่ได้เดินตามเธอไป เซลฟีจึงโพล่งขึ้นอย่างแง่งอน “หรือว่าต้องการกินฉันท่อนละ ที่รัก คิกๆ”

“ถ้าท่านพ่อต้องการแบบนั้น หนูจะนั่งเฝ้าหน้าห้องให้เองคะ คิกๆ” เบลนาเทียบส่งเสียงหัวเราะประสานกับเซลฟีได้อย่างลงตัว

อาเรสรีบเดินนำพวกเธอลงบันไดไปสู่ห้องโถงเบื้องล่าง แล้วเขาก็ต้องทึ่งกับความงามของบ้านหลังนี้ มันเหมือนถูกสร้างขึ้นมาใหม่ทั้งหมด

ผนังและเพดานล้วนเงาวาววิบฉวบส่องแสงเปล่งประกาย มีกลิ่นหอมโชยออกมาจากทางห้องครัว เป็นกลิ่นอ่อนๆ ของน้ำซุ๊ปและเนื้อย่าง

“โครก!!!” เสียงท้อของสามพ่อแม่ลูกพลันร้องขึ้นในจังหวะเดียวกัน

“ฮ่าๆๆ ถ้าหิวก็เชิญไปที่ห้องครัวได้เลยขอรับ คุณหนูกำลังรอสนทนากับพวกท่านอยู่” เสียงของเซบาสเตียนดังขึ้นเบื้องหลัง

อาเรสหันไปมองทันที ทว่าบางสิ่งได้เตะไหล่ซ้ายของเขาจากเบื้องหน้า เมื่อหันกลับมามองอีกครั้งจึงพบเห็นเซบาสเตียนที่ยังคงอยู่ในผ้าคลุมสีดำชุดเดิม

“สิบลายพลังขั้นสูงแห่งทาร์ซ ไร้สัมผัสที่พัฒนามาจากไรจิต และเงาสะท้อนที่พัฒนามาจากเหยียบเมฆมา” เซลฟีซึ่งกอดแขนเขาไว้เริ่มรัดแน่นขึ้นกว่าเดิม “อาเรส ห้ามก่อเรื่องบนโต๊ะอาหารเด็ดขาดเลยนะ”

เซบาสเตียนเดินนำพวกเขาไปจนถึงห้องครัว ทั้งสามถึงกับมีแววตาตื่นตกใจ อาเรสจับจ้องไปยังพื้นไม้สักอย่างดี มันมีลวดลายตาไม้อันสวยงาม เพดานและผนังล้วนเป็นสีขาว แกะสลักเป็นภาพของเหล่านางฟ้าที่มีปีกขนนก

โต๊ะอาหารสี่เหลี่ยมผืนผ้าตั้งอยู่กึ่งกลางห้อง มีเก้าอี้แบบมีพนักพิงหลังหกตัวตั้งล้อมไว้ ทั้งหมดล้วนทำจากคริสตัลใส คุณหนูนั่งอยู่ตรงกึ่งกลางของอีกฟากหนึ่ง เซบาสเตียนเดินไปยืนอยู่ด้านขวาของเธอ บนโต๊ะมีทั้งเนื้ออย่างยอดเยี่ยมและน้ำซุปลีใสที่อยู่ในชามสีขาว พวกมันถูกจัดวางเรียงรายไว้ที่สุด

“ขอเชิญทั้งพ่อและแม่บุญธรรมของเบลนาเทียให้มานั่งด้านนั้น” เด็กสาวเอ่ยด้วยเสียงสดใส

อาเรสเดินไปนั่งลงตรงกึ่งกลางของอีกฝั่งหนึ่ง เขาจับเบลนาเทียวางลงที่เก้าอี้ด้านซ้าย ส่วนเซลฟีนั่งลงที่เก้าอี้ด้านขวา

เมื่อพวกเขาที่นั่งลงเรียบร้อยแล้ว เด็กสาวเบื้องหน้าก็เอ่ยด้วยเสียงจริงจัง “เราต้องขอโทษที่ไปขัดขวางช่วงทำพิธีกรรมศักดิ์สิทธิ์มาสวาน

ของพวกเจ้าด้วย”

“เอ! พิธีกรรมศักดิ์สิทธิ์” ชายหนุ่มหันไปมองเซลฟีที่มีใบหน้าแดงระเรื่อ เธอหลบสายตาเขาไปด้านข้าง

“หึๆ วานต้องจูบมาสของตนวันละครั้ง” เซบาสเตียนเอ่ยขึ้นอย่างแผ่วเบา เขาหันมามองอาเรสแล้วจึงพูดต่ออย่างยินดี “ท่าทางอาเรสจะไม่รู้อะไรเลยสินะ วานเป็นเสมียน...”

“ขอให้ฉันอธิบายเขาด้วยตัวเองเถอะ” เซลฟีเอ่ยแทรก ก่อนจะรีบลดเสียงลง “เพราะมันเป็นพิธีกรรมศักดิ์สิทธิ์ของพวกเขา”

หญิงสาวหันมามองชายหนุ่มพักหนึ่ง แล้วจึงอธิบายอย่างใจเย็น “วานคือทาสของมาส หากวันใดวานไม่ได้จูบพิตจากมาสของตัวเอง วันนั้นวานจะรู้สึกเจ็บปวดร่างกาย นายคงไม่อยากให้ฉันต้องทนเจ็บใช่ไหม?”

อาเรสไม่เสียเวลาแม้แต่จะคิด เขาผงกศีรษะขึ้นลงครั้งหนึ่ง ก่อนจะเอ่ยอย่างจริงจัง “ต่อไปนี้ทุกเช้า เวมามาจูบกันนะ แต่ตามหลักแล้ว กุลสตรีที่แต่งงานไม่ควรเป็นฝ่ายรุกผู้ชายก่อน ดังนั้นผมซึ่งเป็นผู้ชายจึงสมควรเป็นฝ่ายเริ่ม...”

“ว้าย!!!” เซลฟีอุทานเสียงดัง เธอชักแขนทั้งสองข้างกลับ แล้วรีบหันหน้าอันแดงก่ำไปด้านข้าง “ฉันไม่ใช่ผู้หญิงไร้ยางอายแบบนั้นนะ ฉันแค่ไม่อยากเจ็บปวด”

อาเรสยื่นแขนขวาไปกอดร่างของอีกฝ่ายไว้ ปากพูดด้วยเสียงจริงจัง “ต่อไปนี้ทุกวัน ผมจะไม่ให้คุณต้องทำเรื่องน่าอายก่อนเด็ดขาด ผมให้สัญญาเลย หากไม่เชื่อ...”

อาเรสใช้มือขวาตึงร่างของหญิงสาวให้หันมา แล้วจูบลงที่ปากของอีกฝ่าย ทำเอาเซลฟีถึงกับเบิกตากว้างอยู่ครู่หนึ่ง ก่อนจะปิดตาแน่น สองมือของเธอเลื่อนมาวางไว้บนแผ่นอกของชายหนุ่ม ก่อนจะทั้งผลักและดันเต็มแรง

“นี่นาย วันนี่ไม่ต้องแล้วนะ” แม่น้ำเสียงจะตัดพ้อ ทว่าดวงตาของเธอกลับหยาดเอี่ยม เขามองเธอด้วยความรู้สึกทาบความ หญิงสาวสะบัดหน้าไปทางซ้ายแล้วพูดด้วยน้ำเสียงแงงอน “หากนายยังทำมากกว่านี้ ฉันอาจจะ...”

หญิงสาวชะงักวาทา สายหน้าไปมาครั้งหนึ่ง แล้วจึงเข้ามาทอดแขนขวาของเขาเช่นเดิม เธอหันไปมองคุณหนูซึ่งอยู่ด้านตรงข้ามอีกฝ่ายกำลังถูกเซบาสเตียนใช้สองมือปิดตาไว้อยู่ แต่เด็กสาวพยายามใช้สองมือดันมือของเซบาสเตียนออก

“ท่านพ่อ ท่านแม่ หนูอยากได้น้องไวๆ นะ อีๆ” เบลนาเทียซึ่งนั่งนิ่งมาตลอดพลันกระโดดเข้ามานั่งลงบนตักของอาเรส เด็กสาวแวมไพร์เอ่ยด้วยเสียงเศร้าๆ “หากท่านทั้งสองมีลูกแล้ว อย่าลืมหนูนะคะ”

มือซ้ายของอาเรสเลื่อนขึ้นมาลูบศีรษะของเบลนาเทีย “จะลืมได้ยังไงกัน ถึงพวกเราจะไม่มีสายโลหิตร่วมกันก็ตาม แต่ลูกจะยังคงเป็นลูกของพ่อไปจนวันตาย”

“แม้ก็คิดเหมือนกับพ่อนะจ๊ะ” เซลฟีเอนศิริชะลงมาซบไหล่ขวาของอาเรส

มือของเซบาสเตียนเลื่อนออก เผยให้เห็นนัยน์ตาสีแดงสุกใสของคุณหนู แต่ปากของเธอกลับเบ้าออกด้วยความไม่พอใจ “โธ่! เราโตแล้วนะเซบาสเตียน วันหน้าไม่ต้องมาปิดแบบนี้อีก แต่ช่างเถอะ เราขอเสียมารยาทกับพวกเจ้าหน่อยนะ”

เธอยกมือซ้ายขึ้น เซบาสเตียนวางม้านิ่งลงมาเบื้องหน้าลิบสิ่งแล้วพูดอย่างจริงจัง “ในนี้ทั้งหมดมีเงินรวมกันประมาณหนึ่งล้านเหรียญทอง พอให้พวกท่านทั้งสองใช้ชีวิตอย่างมีความสุขไปตลอดกาล”

ร่างกายของเบลนาเทียสั่นระริก เธอหันหน้ามามองทั้งเขาและเซลฟี ปากจิ้มลิ้มขยับขึ้นลงโดยไร้เสียง แต่ดวงตาที่ทอแวหวาดหวั่นบ่งบอก

อย่างตีว่าเธอกำลังคิดสิ่งใด

“ลูกสาวของผมไม่ใช่สินค้า” อาเรสพูดเสียงเย็นชา ทว่าเด็กสาวแวมไพรที่อยู่บนตักของเขาพลันฟังศีรษะลงมาบนแผ่นอก เผยให้เห็นรอยยิ้มสดใส

“คุณหนูขอรับ เขาไม่ขายเหมือนที่ท่านว่าจริงๆ ด้วย” เซบาสเตียนหันไปมองคุณหนูและทำท่าเหมือนกับทั้ง ก่อนจะหันกลับมา “จั้น...ถ้าเป็นไวต์พรอกับแบล็กพรออย่างละสิบชิ้น พร้อมเงินกองนี้อีกสองเท่าละ”

เบลนาเทียไม่มีอาการสั่นไหวเหมือนเมื่อครู่ อาเรสจึงพูดอย่างจริงจัง “ต่อให้คุณยกประเทศนี้ให้ ผมก็จะไม่ขายลูกสาวคนนี้ให้ใคร”

“จั้นถ้า...” เซบาสเตียนนั่งเฉยเมื่อเห็นเบลนาเทียยกมือขวาขึ้น

“คุณลุงคะ พอเถอะคะ พ่อของหนูเป็นคนโง่ผู้นำรักที่สุดบนทาร์ซ เมื่อเขาตัดสินใจอะไรไปแล้ว ไม่เคยเปลี่ยนใจเลยสักครั้งเดียว” เบลนาเทียหันมาส่งสายตาเคารพรักอาเรสอย่างหมดหัวใจ

“จั้นถ้าสิ่งนี้ล่ะ” เซบาสเตียนวางป้ายทรงกลมสีทองที่มีสัญลักษณ์ค่างควาสสามตัว เมื่อมันถูกวางลงบนโต๊ะ เขาก็เอียงขึ้นอย่างสนุกสนาน “ของสิ่งนี้หากเจ้ามีติดตัวไว้ ย่อมหมายความว่าเจ้ามีฐานะเทียบเท่าเจ้าเมืองบนทวีปเรดมอน”

“แบร์!” เซลฟีพลันแลบลิ้นใส่เซบาสเตียน เธอผละออกจากชายหนุ่ม ไข่มือซ้ายล้วงป้ายทรงกลมสีทองมีสัญลักษณ์ค่างควาสสามตัวออกจากช่องเก็บของที่วางอยู่บนโต๊ะ แล้วพูดอย่างภาคภูมิใจ “ฉันก็เป็นเจ้าเมืองเหมือนกัน แล้วคุณหนูคนนี้เป็นลูกสาวของเจ้าเมืองใด”

“ระ...เราเธอ คือเราเป็น...อู๊ป!” ก่อนที่คุณหนูจะพูดจบ มือซ้ายของเซบาสเตียนก็ปิดเอาไว้อีก

“หึๆ แล้วถ้าเป็นป้ายเหล่านี้ล่ะ” มือขวาของเซบาสเตียนทิ้งป้ายทรงกลมสีทองที่มีสัญลักษณ์ค่างควาสสี่ตัวหนึ่งป้าย ทำเอาเซลฟีถึงกับ

สะดุ้ง ทว่ามันยังไม่จบสิ้น เพราะมีป้ายทองทรงกลมอีกหลายป้ายที่มี
ค้ำคาวเพิ่มขึ้นทีละหนึ่งตัว

“แม่ทัพองครักษ์ ผู้ตรวจการ แม่ทัพไร้พ่าย ผู้กล้าที่แท้จริง
ผู้พิพากษา เจ้าพระยา ผู้สำเร็จราชการ ราชา” เซลฟ์เอ่ยด้วยเสียง
สั้นเทา แล้วหยุดลงที่ป้ายทองซึ่งมีค้ำคาวสิบเอ็ดตัว

“แบบนี้สนใจหรือยัง ทางเรามีตำแหน่งมากมายให้พวกเจ้าเสพสุข
ไปจนวันตาย” เสียงของเซบาสเตียนช่างคล้ายการเชิญชวนของพ่อค้าที่
น่าเชื่อถือ

ร่างของสองอิสตรีถึงกับสั่นระริก อาเรสซึ่งนั่งเฉยมานานจึง
โอบกอดเบลนาเทียด้วยมือซ้าย แล้วโอบกอดเซลฟ์ด้วยมือขวาพลาบดิ่ง
ให้เข้ามาชิดใกล้ ปากของเขาเอ่ยด้วยน้ำเสียงหยาบคาย “จอมยุทธ์
ไม่ใฝ่ในการเมืองและเงินทอง พวกผมรักอิสระและเสรีภาพ”

สองร่างในอ้อมกอดต่างหยุดหวาดกลัว มือทั้งสองคู่อ้อมมาจับ
ร่างของชายหนุ่มเอาไว้ เซลฟ์ก็กลับมามีแวดตาที่เข้มแข็งดังเดิมแล้ว เธอ
หันไปตะคอกใส่อีกฝ่าย “จงจำเอาไว้ว่า ข้าจะไม่ยอมตายที่นี่ และจะ
หาทางไปฟ้องท่านจักรพรรดิแวมไพร์ว่าพวกเจ้ามีใจคิดก่อกบฏ”

“เอ!” คุณหนูเผยสีหน้าแปลกใจก่อนจะเอ่ยต่อ “เรื่องนั้นไม่
เห็นจะต้อง ฮึๆ เซบี่ อย่ามาจี้จี้ลี้”

สองมือของเซบาสเตียนล้วงเข้าไปในเสื้อผ้าของคุณหนู แล้วเขา
ก็ดึงบางสิ่งออกมาวางไว้บนโต๊ะ มันเป็นป้ายทองรูปค้ำคาวสิบสองตัว
เซบาสเตียนเอ่ยอย่างร่าเริง “จะฟ้องอะไรก็ว่ามา ท่านผู้นี้จะรับฟังให้เอง”

พริบ!!! พริบตานั่น สองร่างในอ้อมกอดของอาเรสก็กระโจนออก
ไปอยู่ด้านหลัง เกิดเสียงดังตบ! ตึก! อย่างต่อเนื่อง

ชายหนุ่มรีบหันไปมอง พบว่าทั้งเบลนาเทียและเซลฟ์ล้วนอยู่ใน
ท่าหมอบกราบ

“ท่านจักรพรรดิ อย่าลงโทษความโง่เขลาบาปบุญญาและการเสียมารยาทต่อท่านเมื่อครู่เลยนะเพคะ” เซลฟีเอ๋อด้วยเสียงหวานใส

“ท่านจักรพรรดิ ท่านอย่าทำอะไรพวกเราเลย หากท่านประสงค์ดวงตาคู่นี้ โปรดนำมันไปได้ทันที แต่ขอแค่ไว้ชีวิตอันต่ำต้อยของพวกเขาทั้งสามคนด้วยเพคะ” เสียงของเบลนาเทียดังไล่ตามอย่างพอเหมาะพอดี

อาเรสหันไปมองเซบาสเตียนกับคุณหนู ถึงเขาจะหัวซุก แต่อย่างน้อยตอนนี้ก็มั่นใจว่าอีกฝ่ายไม่ใช่คนทั่วไปอีกแล้ว จึงจ้องเขม็งกล้ำมเนื้อทั่วสรรพางค์กายเกร็งขึ้นจนเห็นชัด ดวงตาทอดมองไปรอบด้าน พร้อมจะต่อสู้ทุกวินาที

“ใจเย็นๆ ท่านพ่อตาของว่าที่จักรพรรดินี” เซบาสเตียนยกมือซ้ายขึ้นสูงแล้ววางลงบนโต๊ะ ทำให้คนในผ้าคลุมสีดำทั้งหมดที่ปรากฏเมื่อใดก็ไม่รู้ ถอยออกไปจากห้องอย่างเงียบงัน

“ฮือๆ ตาบ้า! ฉันบอกแล้วให้มันอย่าหัว दुสิ ฉันเหมือนตายไปอีกรอบเลย” เสียงสั่นเครือของเซลฟีดังขึ้นจากเบื้องหลัง

“พ่อ ใช้สมองให้มากกว่านี้หน่อย อย่าเอาไว้เพียงกันหุสิดะ” เสียงอ่อนหวานของเบลนาเทียดังตามมา

อาเรสได้แต่ส่ายหน้าแล้วถามอย่างงุนงง “ทำไมผมถึงเป็นพ่อตาของว่าที่จักรพรรดินีได้ล่ะ”

“เรื่องนี้มืออยู่ว่า...” เซบาสเตียนอุ้มคุณหนูผู้มีสีหน้าขุ่นข้องใจขึ้นไปนั่งบนไหล่ซ้ายของตน พลังเอ่ยต่อ “ท่านจักรพรรดิองค์ปัจจุบันได้เลือกเจ้าชายอาเบลเป็นผู้สืบทอดตำแหน่งจักรพรรดิองค์ต่อไป แต่บังเอิญท่านโดนคำสาปของแบล็กพรอสายทำทนาย แล้วดันแพ้งจนต้องกลายเป็นอิสตรีมาได้สิบปี หึๆ”

“แง! เซบี่ อย่าหัวเราะสิ ฉันนะเครียดจนจะเป็นบ้าเลยนะ”

อาเบลใช้สองมือเขย่าศีรษะของเซบาสเตียนไปมา

“ฮ่าๆ ข้ากลับว่ามันดีเสียอีก เพราะก่อนที่ท่านจะเป็นเด็กสาวนิสัยของท่านก็สมหญิงอยู่แล้ว” เซบาสเตียนเอ่ยด้วยความสุข “พอท่านเป็นเด็กสาวแบบนี้ ข้าเลยไม่ต้องกลัวว่าจะเห็นเรื่องบัดสีบัดเถลิงของไม้ป่าเดียวกันในอนาคต”

อาเรสถึงกับตาโต ปากเอ่ยด้วยความตกใจ “อาเบล คุณเป็นแบบนี้จริงหรือ”

อาเบลส่ายหน้าไปมาเป็นพัลวัน พยายามเปลี่ยนเสียงที่ดูห้าวหาญ “เราจะเป็นลูกผู้ชายตัวจริง จึงได้กลายเป็นว่าที่จักรพรรดิตั้งแต่อายุเพียงห้าปี”

“หึๆ ถ้างั้นลองจับเจ้านี้ดูหน่อยสิ มันเป็นแค่ของปลอมเองนะขอรับท่านอาเบล” จู่ๆ ในมือขวาของเซบาสเตียนก็พลันปรากฏแมงมุมขนาดเท่าฝ่ามือที่กำลังดิ้นพล่าน

“กรี๊ด!!!” อาเบลเบิกตากว้าง กระโดดเข้ามาใช้สองแขนสองขาเกาะอาเรสไว้แน่น ก่อนจะตะโกนดั่งลั่น “เซบี่ใจร้าย!”

อาเรสรู้สึกอึดอัดจึงยกมือขวาขึ้นไปลูบศีรษะของอาเบล ก่อนจะเอ่ยด้วยเสียงอ่อนโยน “อย่ากลัวนะคุณหนู แค่หลับตานอน เดี่ยวมันก็จะหายไปเอง”

“ใช่ มีวิธีนั้นอยู่ เราต้องหลับ ไม่สิ! เราหลับแล้ว หายไปนะแมงมุม ครอกๆ” อาเบลเลื่อนตัวลงมานอนบนตักของชายหนุ่ม

เซบาสเตียนสะบัดมือขวาให้แมงมุมสลายหายไป แล้วเอ่ยด้วยเสียงจริงจัง “ทางเรามั่นใจว่า สักวันท่านอาเบลจะกลับมาเป็นชายได้ จึงต้องการว่าที่จักรพรรดินี และลูกสาวของเจ้าก็เหมาะสมที่สุด”

อาเรสกะพริบตาปริบๆ ก่อนจะเอ่ยถามด้วยความสงสัย “แต่เบลนาเทียยังเด็กอยู่เลย เธอยังไม่อยู่ในวัยออกเรือน”

“อ้าว! ใครบอกว่าในตอนนี้นี้ล่ะ ข้าแค่ต้องการลูกสาวของเจ้าไป เป็นคู่หมั้นเท่านั้น เอาไว้อนาคต...” เซบาสเตียนก็มลมองอาเบลบนตักของอาเรส แล้วจึงพูดขึ้น “หรือว่าข้าควรจะหาผู้ชายให้แต่งงานจะดีกว่านะ เพราะแบบนั้นข้ายังพอมองเห็นอนาคตที่มั่นคงของทวีปเรดมูนอยู่บ้าง”

อาเบลสะดุ้งโหยง ทะยานร่างพุ่งเข้าไปเกาะตัวของเซบาสเตียน ใช้สองมือเขี่ยอีกฝ่าย “เซบี่บ้า! เราเป็นผู้ชายนะ อย่าลืมนสิ ฮือๆ”

เซบาสเตียนหัวเราะเบาๆ ก่อนจะโยนแหวนสีดำวงหนึ่งลงมาบนโต๊ะคริสตัล มันกลิ้งมาจนหล่นอยู่เบื้องหน้าอาเรสเพียงแค่อ้อมมือชายหนุ่มจึงเลื่อนมือขวาไปจับ

“สิ่งนั้นคือแบล็กพรอสายเปลี่ยนแปลง มันจะช่วยให้ผู้ถือครองกลายเป็นเผ่าพันธุ์แวมไพร์ได้” เซบาสเตียนพูดอย่างไม่คิดอะไรมาก แล้วเลื่อนมือทั้งสองข้างไปจับอาเบลมานั่งพับเพียบลงบนโต๊ะ “ถึงคุณหนูของข้าจะไม่สวดยเลิศเลอ แกรมยังทำตัวเงาะไร้อารยะเป็นบางครั้ง แต่ยังไงท่านก็ช่วยแต่งงานกับนางด้วยเถอะ”

อาเบลทำสีหน้าเหยเก สองมือทาบลงบนโต๊ะ “ไม่!!! ข้าจะเป็นเจ้าบ่าว ไม่ใช่เจ้าสาว”

“แล้วทำไมไม่ไปหาวิธีแก้คำสาปจากแบล็กพรอนั้นล่ะ” อาเรสถามอย่างจริงจัง

“หากแก้คำสาปได้ง่ายๆ คิดหรือว่าพวกเราจะไม่ทำ” เซบาสเตียนส่ายหน้าแล้วเอ่ยต่ออย่างเอือมระอา “หลังจากไปทดสอบกับแบล็กพรอสายทำหายอีกสองครั้ง มันกลับย่ำแย่ยิ่งกว่าเดิม”

“ไม่ใช่ความผิดเรานะ” อาเบลมีน้ำตาคลอเบ้า เธอบ่นพึมพำ “ทำไมทุกครั้งต้องมีแต่แมงมุมออกมา”

“พอพ่ายแพ้ครั้งที่สอง จากที่มีความเป็นบุรุษน้อยอยู่แล้ว คราวนี้

จึงไม่เหลืออีกเลย แถมยังเพิ่มความสามารถในการจัดดอกไม้ เล่นดนตรี และอื่นๆ แบบหญิงสาวสูงศักดิ์ขึ้นมา” เซบาสเตียนใช้มือขวาทาบศีรษะของอาเบลที่กำลังวอแว “ครั้งที่สามกลับยิ่งเลวร้าย จากเคยที่หันมองหญิงสาวบ้าง พลันแปรเปลี่ยนเป็นสนใจในบุรุษเพศ”

“ไม่จริง! เราไม่เคยทำแบบนี้เลยนะ” อาเบลโต้แย้ง

เซบาสเตียนใช้มือซ้ายหิ้วคอของอีกฝ่ายแล้วเดินไปยืนเบื้องหน้าเซลฟีซึ่งกำลังนั่งคุกเข่าตัวแข็งที่อดุจรูปปั้น จากนั้นก็จับใบหน้าของอาเบลให้แนบชิดกับหญิงสาวเบื้องหน้า

“เจ้าทำบ้าอะไร! ทำไมเอาหน้าเรามาชิดใกล้หญิงสาวที่มีเจ้าของแบบนี้” อาเบลตวาดด้วยสีหน้าเย็นชา “จิตใจของผู้หญิงเป็นเรื่องละเอียดอ่อนมากเลยนะ บุรุษเพศแบบเจ้าคงไม่เข้าใจหรอก”

อาเรสถึงกับกะพริบตาปริบๆ เขาหันไปมองเซบาสเตียนด้วยแววตาสงสาร แต่อีกฝ่ายกลับโพล่งขึ้น “ที่ท่านเห็นยังเป็นเรื่องเล็ก ยังมีหนักกว่านี้อีกเยอะ”

อาเบลถูกเซบาสเตียนอุ้มขึ้นมาแล้ววางลงบนตักของอาเรส ยังไม่ทันที่ชายหนุ่มจะถาม ศีรษะของเขากับอาเบลก็ถูกมือของเซบาสเตียนโน้มให้เข้ามาใกล้ชิดกัน ใบหน้าของอาเบลพลันแดงก่ำในชั่วพริบตาเสียงหัวใจเต้นดังโครมคราม!

“มันเลวร้ายไหมล่ะ” เซบาสเตียนจับร่างของอาเบลกลับไปนั่งอยู่บนโต๊ะด้านตรงข้าม แล้วพูดต่อด้วยเสียงอ่อนล้า “กับผู้หญิงหุ่นดีขนาดนั้นดันไม่ตื่นตื่น แต่กับผู้ชายตันอายุชะม่วนตัวน เอ้อ!...อนาคตของทวีปเรดมูนจบสิ้นแล้ว”

“ไม่จริง! หากพวกเจ้าให้เราทำลายครั้งที่สี่ รับรองว่าเรา...เราจะ...” นิ้วชี้ทั้งสองข้างของอาเบลเริ่มหมุนชนกันไปมาที่กึ่งกลางหน้าอก

“จะสมหญิงมากกว่านี้อีกนะสิ” เซบาสเตียนเอ่ยออกมาแบบง่ายๆ

เขาหันมามองอาเรสแล้วกล่าวอย่างจริงจัง “หากท่านไม่ต้องการแยกจากลูกสาว ข้าขอให้ท่านรับหมั้นอาเบล คุณหนุ่มมีชื่อผู้หญิงว่า อาเรีย”

อาเรียมีสีหน้าขวยเขิน สองมือของเธอถูกกันไปมา ข้าเลื่อมมองเขาด้วยท่าที่เหนียมอาย ปากพูดเสียงสั่น “อย่ามองเราด้วยสายตาแบบนั้นสิ เราเป็นผู้ชายจริงๆ นะ”

อาเรสยกมือขวาขึ้นเกาศีรษะ เขาหันไปมองเซลฟ์ซึ่งยังคงนั่งอยู่บนพื้นด้านหลัง สายตาของเธอบอกว่า จงรีบไปซะ พอเขามองไปหาลูกสาวซึ่งนั่งอยู่ข้างซ้าย อีกฝ่ายก็มีสีหน้ายิ้มแย้ม ชูมือทั้งสองขึ้นแล้วกางแขนชี้กับนิ้วกลาง ดวงตาของเธอบอกว่า หากรักหนูจริงต้องรับรักอาเรีย

บัดนี้ อาเรสรู้สึกว่ามันกำลังจะกลายเป็นสินค้าส่งออกของครอบครัว เขาหันกลับไปมองเซบาสเตียนด้วยแวตาท่าจริงจัง

“ผมจะหาทางช่วยแก้คำสาปให้เอง” ลี้นเสียงอันจริงจังนั้น อาเรียซึ่งนั่งอยู่เบื้องหน้าก็มองมาด้วยแวตาทาบลาบปลื้ม

เซบาสเตียนมิได้พูดโต้แย้งอันใด หากแต่เก็บของทั้งหมดบนโต๊ะเขาโยนป้ายทรงกลมสีทองที่มีสัญลักษณ์คางคาวสิบเอ็ดตัวมาให้ชายหนุ่ม อาเรสยกมือซ้ายรับไว้พลางมองอีกฝ่ายด้วยความสงสัย

“หากมีปัญหาใดจงใช้ตรานั้นแก้ไขสถานการณ์ ทุกกองทัพ ทุกหน่วยงานแห่งทวีปเรดมูน ทั้งที่แฝงอยู่บนทวีปนี้และทวีปอื่นๆ จะช่วยเหลือท่าน” เซบาสเตียนอุ้มร่างของอาเรียขึ้นแล้วเดินออกไปยังประตูทางออกจากห้องครัว ปากเอ่ยต่อ “และเมื่อใดที่ท่านเปลี่ยนใจจงนำทั้งแบล็กพรอและป้ายนั้นไปหาข้าที่พระราชวังในนครหลวง”

อาเรสก้มหน้าจ้องมองของทั้งสองสิ่งในมือ ก่อนจะรีบยกหน้าขึ้นไปบอกอีกฝ่าย “เดี๋ยวก่อน นี่มันเป็นสิ่งของมีค่าเกินไป ผมรับมันเอาไว้ไม่ได้”

เซบาสเตียนชะงักงันที่เท้า หันกลับมามองอาเรส ก่อนที่อีกฝ่ายจะพูดอะไร ร่างของอาเรียก็พลันหลุดออกจากอ้อมแขนของบุรุษในผ้าคลุมสีดำ สองเท้าของคุณหนูเกิดคลื่นวงกลมใสสองชั้น อันเป็นสัญลักษณ์ของเทวาล่อง

เธอเดินกลางอากาศมานั่งลงบนโต๊ะคริสตัล ใช้สายตาที่เหมือนผู้ใหญ่จับจ้องเขาอย่างจริงจัง “นี่อาเรส เราขอถามเจ้าอีกครั้ง เจ้าตั้งใจจะช่วยเหลือเราโดยไม่หวังผลตอบแทนจริงหรือไม่”

ชายหนุ่มมกศีระชะงักงัน เพราะเขาไม่มีความลังเลในสิ่งที่ตัดสินใจไปแล้ว

อาเรียมองเขาด้วยสายตาเยียบเย็น ปากของเธอเอ่ยเสียงเรียบ “แน่ใจนะว่า เจ้าจะทำโดยไม่หวังผลตอบแทนจริงๆ”

“ใช่ ขอเพียงแค่สิ่งที่คุณต้องทำนั้นไม่ผิดต่อผู้อื่นและสามัญสำนึก ผมจะต้องช่วยเหลืออาเรีย...เอ่อ...อาเบลอย่างแน่นอน...อีก!” พริบตาอาเรสพลันรู้สึกถึงแรงกดดันที่ทำให้เอาร่างกายของเขาถึงกับแข็งทื่อ

“สัญญาที่เจ้ามอบให้แก่จักรพรรดิ ย่อมรู้กันว่ามันต้องมีผลลัพธ์เช่นนี้” อาเรียเขยิบมานั่งลงบนตักของเขา เส้นผมและดวงตาเปลี่ยนเป็นสีทองอร่าม วงหน้าของเธอคล้ายจะคงามมากกว่าเดิม เรือนร่างเริ่มขยายใหญ่ขึ้นจนเป็นหญิงสาววัยสิบแปดปี ทำเอาเสื้อผ้าตัวน้อยที่ยึดตามไม่ค่อยจะทัน รัดเรือนร่างจนมองเห็นทรวดทรงอันเข้ายวน

มือขวาของเธอเขยิบปลายคางของอาเรสขึ้น เมื่อริมฝีปากของเธอเผยออก ก็เผยให้เห็นเขี้ยวขาวที่มีปลายลิ้นเลียมันครั้งหนึ่ง ก่อนจะถูกฝังใส่ต้นคอซ้ายของชายหนุ่มอย่างรุนแรง ความเจ็บปวดพลันซำแรกเข้าไปทั่วสรรพางค์กาย ทว่ากลับมีความสุขอย่างลึกลับแผ่พุ่งเข้าใส่จิตใจของเขาด้วย

เสียงจากระบบแจ้งเตือน : พลังชีวิตของผู้เล่นลดลง 100 หัวใจ

ทองต่อวินาที

“จ๊วบๆๆ!!!” เสียงคุณเลือดดั่งขึ้นมีขาดสาย

สองมือของเขาพลันเขยื้อนขึ้นไปกอดร่างของอีกฝ่ายอย่างลึมตัว ปากส่งเสียงแผ่วเบา “เจ้านายของข้า โปรดประทานความสุขให้แก่ข้าด้วย”

ทันใดนั้น ริมฝีปากที่เปื้อนเลือดอยู่ก็มีปลายลิ้นยื่นออกมาเลียจนสะอาดสะอาดแล้ว เขี้ยวของเธอก็อันตรธานหายไป ส่วนที่ต้นคอซ้ายของอาเรย์ก็คล้ายมีบางสิ่งเริ่มซึมเข้าไปสู่ร่างกายของเขา ก่อเกิดลำแสงสีทองเปล่งออกมา เหมือนที่เบลนาเทียเคยทำกับเขาเมื่อวาน

เส้นผมและดวงตาของอาเรย์เปล่งแสงสีทองระยิบระยับ ริมฝีปากนั้นเลื่อนเข้ามาประกบลงบนปากของเขาจนแน่นสนิท มอบความสุขให้เขาอย่างที่ว่าลึบปากเอ่ยขอ ก่อเกิดความสุขอย่างน่าอัศจรรย์

เสียงจากระบบแจ้งเตือน : ผู้เล่นได้ทำสัญญาแวมไพร์ ประเภทสัญญาราชา

ข้อจำกัด หากแวมไพร์ที่ทำสัญญาราชากับผู้เล่นตายลง ผู้เล่นจะตายตามไปด้วย อีกทั้งแวมไพร์ตนนั้นจะสามารถสั่งการท่านได้ทุกอิริยาบถโดยท่านมีอาจขจัดขึ้น

เมื่อริมฝีปากถูกปลดปล่อย อาเรย์ซึ่งมีขนาดร่างกายหดลงเป็นเด็กสาวก็เอ่ยขึ้นด้วยเสียงขวยเขิน “นี่คือรางวัลที่เรามอบให้แก่เจ้าเพียงคนเดียวตลอดไป หวังว่าเจ้าจะจดจำไปชั่วชีวิตนะ”

“ได้ครับนายท่าน” ชายหนุ่มเอ่ยอย่างลึมตัว เขาควบคุมปากของตนมิได้เสียแล้ว

อาเรย์เงยหน้าขึ้นมา เธอมีสีหน้าเสียใจ สองมือของเด็กสาวลูบใบหน้าของเธอครั้งหนึ่ง จากนั้นเธอก็เขย่งตัวขึ้นมาจูบหน้าผากของเธอทันทีที่ริมฝีปากของเธอสัมผัส...

เสียงจากระบบแจ้งเตือน : แวมไพร์ที่ใช้สัญญาารชากับผู้เล่น ได้
ปลดปล่อยผู้เล่นจากการควบคุมชั่วคราว

เมื่อร่างกายกลับมาสู่สภาพเดิม อาเรสจึงลองขยับแขนขาไปมา
เล็กน้อย ส่วนอาเรียกลับป็นิ่งบนโต๊ะ ส่งยิ้มหวานมาให้อาเรส แล้วเอ่ย
อย่างอ่อนโยน “หวังว่าเจ้าจะทำตามสัญญาที่ลั่นไว้ได้นะ ไม่งั้นเจ้าตาย
แน่นอน”

อาเรสพยักหน้า “ไม่ต้องห่วง ผมจะทำตามที่พูด”

สองแก้มของเด็กสาวปลิ้นแดงช้ำน เธอรีบผุดลุกขึ้นเดินเหยียบ
อากาศเข้าไปนั่งอยู่บนแขนซ้ายของเซบาสเตียน เขาพาเธอออกจากห้อง
ไป ทว่าก่อนที่ประตูหน้าบ้านจะปิดลง เสียงของอาเรียก็ดังแว่วมา “แต่
ถ้าหากเจ้าทำไม่สำเร็จ มีแค่สองทางเลือกคือ ตายซะเพื่อคืนชีพให้ข้า
หรือไม่ก็แต่งงานในฐานะจักรพรรดิองค์ต่อไปของทวีปเรดมอน”

ชายหนุ่มงงงันกับตัวเลือก เขาหันไปถามเซลฟี “นี่ผมตัดสินใจ
ไง? อีกแล้วใช่ไหม?”

เซลฟีส่งยิ้มหวาน เธอขี้อือไปยังนอกบ้านก่อนจะออกคำสั่ง “ไป
บอกว่าจะแต่งงานกับท่านอาเรียเดี๋ยวนี้ ไม่งั้นฉันจะตอยท่านมาสที่รัก
จนกว่าจะตายคามือเลย!”

“หนูเห็นด้วยกับท่านแม่คะ” เบลนาเทียชูมือขวาขึ้น สีหน้าของ
เธอไม่มีแววล้อเล่น

อาเรสเอ่ยด้วยความลำบากใจ “แต่เรายังไม่ได้ทดลองหาทางแก้
คำสาปเลยนะ อย่าเพิ่งท้อสิ”

“ที่รัก คิดว่าสองมือสองเท้าของคุณมีมากกว่าเหล่าลูกน้องของ
ท่านอาเรียอะ” เซลฟีผุดลุกขึ้นมานั่งบนเก้าอี้ตัวเดิม เธอเท้าแขนขวา
ด้วยสีหน้าเหนียวล้ำ ปากเอ่ยเสียงแผ่ว “หวังว่าการไปยังเรนเดียร์คงไม่
ทำให้ฉันต้องเจอเรื่องชวนปวดหัวตัวร้อนแบบนี้อีกนะ”

เบลนาเทียผุดลุกขึ้นไปนั่งเก้าอี้ด้านซ้ายของอาเรส ลูกสาวเลียนแบบท่าทางของแม่ได้ไม่ผิดเพี้ยน “ใช่ค่ะ หวังว่าหนูคงไม่ต้องเวียนหัวหนักแบบเมื่อครู่อีกครั้ง แฮ็!...”

อาเรสจ้องมองป้ายทองและแบล็กพรอที่ตกลงบนพื้นเมื่อครู่ ทว่าก่อนที่เขากจะก้มตัวลงไปเก็บ สองแม่ลูกพลันพุ่งร่างหุบฉวยไปอย่างฉับไว

“แม่คะ รีบเก็บป้ายเร็วๆ เข้าสิ” เบลนาเทียยื่นป้ายทองให้เซลฟีซึ่งกำลังเปิดช่องเก็บของใส่แบล็กพรอ

“ลูกฉลาดมากเลยจ๊ะ” คุณแม่ยังสาวยื่นมือซ้ายไปลูบศีรษะของลูกสาว ใช้มือขวาเก็บป้ายทองคำอย่างคล่องแคล่ว แล้วเริ่มพูดด้วยเสียงเคร่งเครียด “ท่านอาเรียไม่ใช่ธรรมดา การตัดสินใจแต่งงานกับอาเรส เท่ากับว่าเบลนาเทียตกเป็นของราชวงศ์ด้วยเช่นกัน ฉะนั้นมาดของฉันทัดสินใจให้ดี เพราะตอนนี้ชีวิตของท่านได้เป็นผู้ลิขิตชีวิตของเราสองแม่ลูกแล้ว”

ท่ามกลางความรู้สึกตึงเครียดที่ประดังเข้ามาอย่างไม่ทันตั้งตัว เสียงกระแอมไอพลันดังขึ้นหน้าทางเข้าห้องครัว

“อะแฮ่ม! หากคุณหนูของเราคิดได้ลึกซึ้งแบบนี้ พวกข้าคงไม่ต้องยกขบวนไปมาแบบนี้หรอก” เซบาสเตียนเดินเข้ามาอย่างรุ่มรวย “แถมตอนนี้ก็ดันไปนั่งเงินอายุอยู่ในรถ พร่ำบ่นเรื่องที่ทำไปเมื่อครู่ว่าเราเป็นผู้ชายๆ หึๆ”

เซลฟีกับเบลนาเทียปลิ้นตัวแข็งที่อีกครั้ง ทำเอาอาเรสอดยิ้มขำไม่ได้ ชายหนุ่มหันไปถามผู้มาเยือน “เซบาสเตียน มีอะไรอะไรกับพวกเราอีกเหรอ”

“นายท่านอย่าเป็นกังวล ข้ามาเพราะคุณหนูสั่งให้มาดูอาการดวงตาของท่าน ว่าข้าพอสสามารถรักษาให้ได้หรือไม่” เซบาสเตียน

หยุดนิ่งเบื้องหน้าของเขา

อาเรสผลอยกมือซ้ายขึ้นจับผ้าคาดตาสีขาวของตนอย่างลึมตัว รีบเอ่ยตะกุกตะกัก “เอ่อ...”

เขาจำเป็นต้องบ่นเรื่องโกหก ดวงตาขวาเลื่อนไปด้านขวาอย่าง ไม่ตั้งใจ “ดวงตาซ้ายผมไม่ได้เป็นอะไร แค่ขอบใส่ผ้าคาดตาเอาไว้เพๆ เท่านั้น”

ยังไม่ทันจะกลอกตาขวากลับไปหาเซบาสเตียน มือซ้ายของ อาเรสก็ถูกปิดลง ส่วนผ้าคาดตาสีขาวถูกสลายหายไปด้วยความเร็วที่ เขามองไม่เห็น เปลือกตาที่พยายามปิดลงกลับถูกนิ้วโป้งและนิ้วชี้ มือขวาถ่างออกกว้างให้เห็นเซบาสเตียนในหน้ากากสีดำ ดวงตาสีทอง ของอีกฝ่ายจ้องเขม็ง

“อ้อ...ที่แท้เป็นไท่ฟาอุสนี่เอง นับว่าเป็นตัวเลือกที่ดีสำหรับ คุณหนู” เซบาสเตียนถอยหลังไปสองก้าว แล้วโค้งตัวให้เขาครั้งหนึ่ง “ขอภัยด้วยที่เสียมารยาท”

พอสิ้นวาทะ ร่างของอีกฝ่ายพลันอันตรธานหายไป มีเพียง สายลมหอบหนึ่งพัดผ่านออกจากห้องครัวอย่างรวดเร็ว

“แฮกๆ!” เสียงหอบหายใจของสองแม่ลูกพลันดังขึ้นพร้อมกัน เซลฟีตัดพ้อต่อว่าเขา “เจ้ามาสบ้า! ดูสิ เมื่อกี้ฉันกลัวจนเหมือนอายุสั้น ไปหลายสิบปีเลย”

“นั่นสิ พวกเขาน่ากลัวจังเลยท่านแม่” เบลนาเทียเข้าไปกอดร่าง ของเซลฟี

“ว้ายๆ!!! ไหนไท่ฟาอุส ให้เราดูหน่อย” เสียงตื่นเต็นยินดังขึ้น จากทางเข้าห้องครัว

สองแม่ลูกยืนแข็งทื่อเป็นรูปปั้นแม่อุ้มลูก ทำเอาอาเรสต้องผลอ หัวเราะออกมา สองเท้าเดินไปหาอาเรียที่กำลังจะเดินเข้ามาในห้องครัว

ทว่าพออีกฝ่ายเห็นหน้าเขา สองแก้มของเธอพลันแดงเข้ม ยืนนิ่งพลง
ใช้มือทั้งสองข้างจับเสื้อคลุมของตนดึงไปมา

“อ้าว! คุณสาวเรียว” ชายหนุ่มนั่งคุกเข่าซ้ายพร้อมลืมหูลืมตาซ้ายขึ้น

อาเรียซึ่งเคยมีที่ทาเหนียมอาย ค่อยๆ เยกหน้าขึ้นมามอง พอเธอ
จ้องตาเขาไปครู่หนึ่ง รอยยิ้มผุดผาดก็ประดับทั่วใบหน้า แล้วโผล่เข้ามา
กอดเขาอย่างลึงโลด “ว้ายๆ!!! ไท่ฟาอุสจริงๆ ด้วย แบบนี้เราก็กเหมือน
ตำนานปรัมปราของทวีปเรดมูนแล้ว”

เส้นผมสีแดงพลันเปลี่ยนเป็นสีทองอร่าม ร่างกายของเธอเริ่ม
ขยายใหญ่ขึ้น จนเขาสัมผัสได้ถึงความเป็นอภินิหารที่ไม่แพ้เซลฟีจากตัว
เธอ เสียงของเธอเริ่มมีเสน่ห์ที่ยากจะต้านทาน “อาเรส ช่วยแต่งงานกับ
เราในวันนี้เลยได้มั๊ย เราฝันมานานแล้วว่าเราจะได้อยู่กับไท่ฟาอุส”

จู่ๆ ร่างกายของชายหนุ่มพลันขยับไม่ได้อีกครั้ง ดวงตาสีทอง
ของอภินิหารเบื้องหน้าเริ่มมีประกายส่องแสงเรืองรองออกมา รวมถึง
เส้นผมของเธอที่กำลังส่องสว่าง

*เสียงจากระบบแจ้งเตือน : แวมไพร์ที่ใช้สัญญาราชากับผู้เล่น ได้
เข้าควบคุมท่าน*

“แต่งงานกับข้านะ” อาเรียกัดชอกคอด้านซ้ายของเขาราว
รุนแรง

*เสียงจากระบบแจ้งเตือน : พลังชีวิตของผู้เล่นลดลง 10 หัวใจ
ของต่อวินาที*

เธอเต็มใจให้ตาของเขาเกือบหนึ่งนาที แล้วค่อยผละปากออกด้วย
สีหน้าเย้ยหยัน “หากเจ้ายอมรับปาก เราจะปรนนิบัติเจ้าอย่างลูกผู้หญิง
จะไม่ปนเรื่องเป็นผู้ชายอีกเลยชั่วชีวิต”

ขณะที่เธอกำลังยื่นปากเข้ามาใกล้ปากของเขา มือขวาข้างหนึ่ง
ก็จับอีกฝ่ายยกขึ้น เขบาสเตียนซึ่งปรากฏร่างขึ้นอย่างฉับพลันจึงกระแอม

ขึ้นคำหนึ่ง “อะแฮ่ม! คุณหนู ชำนาญสนอกี่ครั้งแล้วว่า ความสัมพันธ์มันต้องไล่ไปตามขั้นตอน”

สองมือของอาเรียยังคงยื่นมาหาเขาด้วยแววตาลิงโลด “แต่นั่นคือไท่ฟาอุสนะ ผู้ช่วยเหลือราชวงศ์เราตั้งแต่ครั้งอดีตกาล เขาคือวีรบุรุษในดวงใจของเราเผ่าพันธุ์แวมไพร์”

“ทว่าเรื่องราวบางอย่างมันต้องใช้เวลา เช่นในตอนนี่สิ่งที่คุณหนูควรทำคือ” เซบาสเตียนชะงักกว่าจาไปครู่หนึ่ง จนอาเรียต้องหันไปมองหน้าของอีกฝ่าย เขาก็ค่อยกล่าวด้วยเสียงเนิบๆ “กลับบ้านไปรายงานท่านจักรพรรดิและเตรียมการพิธีต่างๆ ให้เป็นกิจจะลักษณะ เพื่อไม่ให้มือที่สามแย่งชิงผลประโยชน์ในส่วนนี้ไป”

“เรารู้ละว่าต้องทำอะไร เซบาสเตียนปล่อยเราเดี๋ยวนี” อาเรียลงมานั่งคร่อมอาเรส เธอทาบมือขวาลงบนศีรษะของชายหนุ่มครู่หนึ่ง “ไม่ต้องกลัวนะ มีลูกน้องของเราคคนหนึ่งกางม่านกันเสียงไว้ให้ จะไม่มีใครที่อยู่นอกบ้านหลังนี้ได้ยินเรื่องของท่านไท่ฟาอุสเด็ดขาด”

เสียงจากระบบแจ้งเตือน : แวมไพร์ที่ใช้สัญญาราชากับผู้เล่น ได้ปลดปล่อยผู้เล่นจากการควบคุมชั่วคราว

ชายหนุ่มสามารถกลับมาบังคับร่างกายให้เคลื่อนไหวได้ดังเดิม ทว่าอาเรียยังคงอยู่ในร่างของผู้ใหญ่ที่สวมชุดรัดรูป เธอเอ่ยด้วยเสียงสั้นไหว “เมื่อครู่เราขอโทษด้วย ท่านไท่ฟาอุส เราจะขอกลับไปรายงานท่านพ่อก่อน หลังจากนั้นถ้าท่านมีโอกาสและเวลาว่าง โปรดไปหาเราได้ทุกเมื่อเลยนะ ต้องไปนะ...เราจะรอที่ปราสาทเรดคริสตัล”

เมื่ออาเรสผงกศีรษะขึ้นลงครั้งหนึ่ง อีสตรีร่างสูงใหญ่ก็พลันกลายเป็นเด็กสาวตามเดิม ทั้งสีผมและนัยน์ตาเปลี่ยนกลับเป็นสีแดงดุจโลหิต ร่างกายของเธอสายงอนเงนไปมาก่อนจะล้มลงในอ้อมแขนของเขา

“ขออภัยที่คุนหนูล่วงเกินนายท่านด้วยนะขอรับ” เซบาสเตียน

เอื้อมมือทั้งสองมาจับร่างของอาเรีย ยกขึ้นไปวางพาดไว้บนบ่าขวา แล้วโค้งศีรษะลงมาครั้งหนึ่ง จากนั้นร่างของทั้งสองก็หายไปจากคลอง-
 จักขุของชายหนุ่ม ทิ้งไว้เพียงเสียงขี้เถื่อน “หากนายท่านมีเวลาว่าง
 โปรดไปหาคุณหนูได้ทุกเมื่อ”

อาเรสได้แต่พ่นลมหายใจออกมา เขาจ้องมองเข้าไปในห้องครัว
 พบสองแม่ลูกที่ยังคงยืนค้ำอยู่ในท่าเดิม จึงรีบลุกขึ้นไปหาทั้งสอง เมื่อ
 เดินไปถึง ชายหนุ่มก็พูดกับพวกเขา “เซลฟี เบล พวกเราไปหมู่บ้าน
 เรนเดียร์กันเถอะ”

“ไม่ เพื่อพวกนั้นมาอีกรอบ พวกเราจะได้ไม่ต้องตื่นตื่น” สอง
 แม่ลูกตอบโดยไม่เปิดปาก ทำให้เสียงดูแปร่งๆ

“ฉันผมไปก่อนนะ เจอกันที่หมู่บ้านเรนเดียร์” ชายหนุ่มหันหลัง
 แล้วเดินจากไป

หมับ!!! ทั้งแขนซ้ายและขวาของเขาถูกจับไว้แน่น

“ท่านพ่อ คือว่าหนูขอเปลี่ยนเสื้อผ้าก่อนได้มั๊ย พอดี...”
 เบลนาเทียเอ่ยอย่างเอียงอาย ก่อนจะพูดขึ้น “ตอนที่หนูกลัว เผลอ...นะ
 ท่านพ่อ”

“เกิดอะไรขึ้นหรือ” อาเรสถามอย่างจริงจัง

“นายไม่ต้องรู้หรอก ฉันจะพาลูกไปอาบน้ำเอง” เซลฟีลุกขึ้น
 ขณะอุ้มเบลนาเทียไว้ แล้วเดินออกไปจากห้องครัวโดยไม่หันมามอง

อาเรสยังไม่เข้าใจเหตุการณ์ จึงเดินไปเอ่ยปากถาม “เซลฟี ลูก
 เป็น...”

“ถ้ามาสอบถามอาบน้ำพร้อมพวกฉัน ก็เชิญตามเข้ามา แต่ถ้าไม่
 จงนั่งนิ่งอยู่ตรงนั้นไป” หญิงสาวมีท่าทางเขินอายในบางสิ่ง เธอเดิน
 เข้าไปในห้องน้ำได้บันไดอย่างรวดเร็ว

“ท่านพ่อ ท่านแม่เผลอเหมือนหนูด้วยแหละ คิกๆ” เสียงหัวเราะ

ของเด็กสาวแวมไพร์ดั่งเจ็ดยักษ์ แต่แล้วก็หยุดลงเมื่อเกิดเสียงดังโป๊ก!
“โธ้ย!!!”

ชายหนุ่มได้แต่ยืนสงสัย เขาหันหลังเดินกลับเข้าไปในห้องครัว พร้อมเก็บผ้าคลุมรีโวใส่ช่องเก็บของหยินหยางหมายเลข 1 ส่วนสายตาจับจ้องไปยังอาหารที่อยู่บนโต๊ะ เมื่อครู่เขาไม่ได้ตักกินแม้แต่ครึ่งคำ อารมณ์รีบเข้าไปนั่งลงบนเก้าอี้ตัวเดิม จมูกพลันได้กลิ่นอุจจาระบางอย่าง จึงทำจมูกฟุดฟิดดมไปเรื่อยๆ พอเลื่อนสายตาไปยังเก้าอี้ที่เซล์ที่นั่ง ก็พบหยาดน้ำหยดอยู่เล็กน้อย

สองแก้มของชายหนุ่มพลันร้อนผ่าว เพราะรู้แล้วว่าตนเผลอถามสิ่งที่ไม่สมควรไป เขารีบเดินไปหยิบผ้าแห้งผืนหนึ่งตรงอ่างล้างชาม ถูมือมาเช็ดทำความสะอาดเก้าอี้คริสตัลของเซล์พี

‘พวกเขาน่ากลัวตรงไหนนะ ถึงต้องกลัวกันขนาดนี้’

ชายหนุ่มเริ่มสงสัย

แม้ในใจจะมีคำถามอยู่มากมาย แต่เสียงท้องร้องดังโครกครากทำให้เขารู้ว่าตนควรจะทำอะไร เมื่อล้างมือเสร็จสิ้น เขาก็กลับมานั่งกินอาหารส่วนของตนอย่างแถมซ้ำ รอสองสาวที่กำลังอาบน้ำ พวกเธอส่งเสียงหัวเราะคิกคักดังเข้ามาไม่ขาดสาย

เมื่อชายหนุ่มกินอาหารจนอิ่มก็เอนกายลงนอนมองเพดานสีขาวที่สลักลวดลายนางฟ้าเอาไว้ ในใจเริ่มคิดถึงความสุขเมื่อหลายวันที่ผ่านมา เพียงแค่ชั่วคราวก็เผลอหลับผล็อยไปทันใด

“พ่อคะ ไปอาบน้ำเถอะ” เสียงของเบลนาเทียทำให้เขาจุกใจตื่นขึ้นมา

“อ้อ” ชายหนุ่มขานรับโดยไม่คิดอะไร

เขาเพียงแค่อู้สึกว่ามีขอวาโดนสองมือน้อยจับลากให้เดินไปสองเท้าเคลื่อนไปตามที่ถูกชักนำ จนกระทั่งได้ยินเสียงประตูเปิดออก

และเสียงน้ำกระทบพื้นดังซ่า ชายหนุ่มจึงลืมตาตื่นขึ้นจริงๆ

ภาพเบื้องหน้าคือเซลล์ที่กำลังยื่นหันหน้ามา เธอใช้สองมือจับผ้าขนหนูผืนยาวสีขาว เช็ดเรือนผมที่เป่ล่งประกายระยิบระยับ หยาดน้ำซึ่งเกาะตามผิวกายสะท้อนแสงจากคริสตัลที่ฝังอยู่บนเพดาน

ชายหนุ่มรีบหันหน้าไปทางด้านขวา ปากพูดตะกุกตะกัก “ผมไม่ได้ตั้งใจนะ ผมแค่เดินตามมาและมันมีไอน้ำอยู่เยอะ ผมไม่เห็นหรอกว่าคุณไม่ได้ใส่เสื้อผ้าอะไรเลย และกำลังเช็ดเรือนผมอยู่ เชื้อผมนะ”

“อ้อ” เสียงหัวเราะสดใสของเบลนาเทียดังขึ้นจากเบื้องล่าง

เมื่อเขาหันไปมองก็พบว่าลูกสาวของเขาหม่เพียงแค่ผ้าเช็ดตัวผืนเดียว เธอหันมาส่งยิ้มหวานก่อนจะเดินไปด้านหลัง แล้วผลักเขาอย่างแรงพร้อมทำให้ประตูห้องน้ำปิดลงดังปัง!

“ท่านแม่ ฝากอาบน้ำให้ท่านพ่อด้วยนะ ทำทางเขาจะเหนื่อยมากจนอาบน้ำไม่ไหว” เสียงของเบลนาเทียดังมาจากด้านนอก

ชายหนุ่มรีบหมุนตัวกลับไป หวังจะเปิดประตูออก ทว่าประตูด้านในกลับเป็นกระจกบานใหญ่ที่ทำให้เขามองเห็นร่างของเซลล์ที่ชัดเจนยิ่งขึ้น ถึงแม้อยากจะหลับตา ทว่าดวงตากลับไม่ยอมทำตามคำสั่งมือขวาที่จับลูกบิดประตูเริ่มสั่นระริก เขาสังเกตเห็นสายตาเย็นชาของเซลล์ที่ บัดนี้เธออยู่ในชุดบิกินีสีขาวที่เกิดจากผ้าเช็ดตัวเมื่อครู่แล้ว

“เข้ามา แล้วยกนั่งลงสิ ฉันจะได้อาบน้ำให้ตามหน้าที่ของวาน” สองมือของหญิงสาวเคลือบมากอดหัวไหล่ของเขา “เป็นอะไรไป ขนาดต้องสู้กับคนทั้งกองทัพยังไม่กลัว กะอ้อแค่ผู้หญิงตัวเล็กที่ต้องเป็นของนายอยู่แล้ว กลับดั้นมากลัว หรือว่าฉันมันน่ากลัว”

ชายหนุ่มหันไปหาหญิงสาว “ไม่ใช่แบบนั้น แต่เป็นเพราะเซลล์ที่น่ารักเกินไปต่างหาก ผมกลัวใจตัวเองจึงต้อง... อ้อก!!!”

หมัดขวาของหญิงสาวต่อยโสหน้าท้องของเขาอย่างแรงจนเกิด

เสียงดังตบ! ร่างของเขาเซถอยไปจนติดประตู เธอพูดด้วยเสียงอ่อนหวาน “นี่เป็นโทษสำหรับการเข้ามาโดยไม่บอกก่อน”

ชายหนุ่มก้มหน้าลง “ผมขอโทษครับ!”

ทว่าสายตาของเขาพลันเห็นหน้าอกเคลือบเข้ามาชิดใกล้มากกว่าเดิม หญิงสาวใช้สองมือกดเขาไว้แน่น แล้วเอ่ยด้วยเสียงหวานใส “มาเถอะที่รัก ฉันจะอาบน้ำให้เอง ถือว่าเป็นของขวัญรางวัลสำหรับคำพูดหวานๆ เมื่อครู่”

“ไม่ต้อง ผมอาบน้ำเองได้” ชายหนุ่มรีบยกสองแขนขึ้น ผลักหัวไหล่ของเธอให้ร่างนุ่มนิ่มนั้นออกห่าง

ขณะที่ชายหนุ่มหมุนตัวเพื่อจะเปิดประตู สองมือซึ่งเปล่งแสงสีเงินของหญิงสาวก็ลุดผ่านร่างกายของเขา

พรี๊ด!!! เสื้อผ้าของชายหนุ่มทั้งหมดถูกดูดเข้าไปในก้อนทรงกลมสีเงินที่แปรเปลี่ยนรูปร่างไปมา เดี่ยวหด เดี่ยวขยายอย่างต่อเนื่อง

เซลฟ์ส่งเสียงเย็นชา “คิดว่าผู้รังสรรค์ที่สร้างเสื้อชุดนั้นให้ที่รักคือใครหรือคะ”

ชายหนุ่มรีบใช้สองมือปิดหว่างขา แล้วนั่งคุกเข่าลงกับพื้น “ปล่อยผมไปเถอะ เซลฟ์”

บัดนี้เสื้อผ้าที่หายไปของเขากลายเป็นผ้าเช็ดตัวผืนหนึ่ง และหวนกลับมาคลุมร่างของเขาไว้ทั้งหมด ก่อนจะมีเสียงดังขึ้นด้านข้าง “ฉันออกไปอยู่กับลูกข้างนอกก่อนนะ อาบน้ำเสร็จแล้วมารับเสื้อผ้าชุดใหม่ด้วยล่ะ”

เสียงประตูเปิดขึ้นแล้วปิดลงในที่สุด ทำให้ชายหนุ่มถึงกับหอบหายใจอย่างลนลาน ในเวลาเดียวกันนั่นเอง หญิงสาวที่ยืนอยู่เบื้องหน้าห้องน้ำก็หันไปมองลูกสาวตัวดีที่กำลังแอบยืนยิ้มมาจากห้องครัว เธอยกมือขว้างหน้ากากฝายเป็นการบอกว่าจะลงทัณฑ์ ทำให้เบลนาเทีย

ถึงกับคอดกและหลบหน้าไป

หญิงสาวหันซ้ายขวา เมื่อไม่มีใครเห็นแล้ว เธอก็ยกสองมือขึ้น ปิดใบหน้า สายศีรษะไปมาด้วยความเขินอาย

‘เบลนาเทีย ไม่น่าแกล้งแม่แบบนี้เลย ดูสิ! แม่ไปทำกับพ่อ แบบนั้น เขาจะโกรธแม่มั๊ย’

เซลฟีเขินอายอยู่อย่างนั้นจนกระทั่งเวลาผ่านไปนาน เสียงประตู ด้านหลังพลันเปิดขึ้น เผยให้เห็นชายหนุ่มผู้มีสีหน้าเลลอลลา เธอแกล้งหันไปมองอีกฝ่ายด้วยแววตาเรียบนิ่ง ส่งยิ้มแบบผู้นำให้อีกฝ่าย “ที่รัก รีบอาบน้ำไวขนาดนี้เพราะต้องการออกมาหาฉันเร็วๆ ละสิ”

ชายหนุ่มสายหน้าไปมาพร้อมรีบปิดประตูห้องน้ำลง ทำเอาหญิงสาวที่จ้องมองอยู่ต้องยกมือขวาขึ้นมากุมหน้าอกซ้ายของตน ปากพ่นลมหายใจเข้าออกให้เบาที่สุด แล้วเดินไปยังห้องครัว ใช้มือขวาจับร่างของเบลนาเทีย สองเท้าก้าวเดินขึ้นบันไดไปยังห้องนอนเพื่อเปลี่ยนเสื้อผ้าในทันใด

เมื่อหญิงสาวขึ้นไปแล้ว อาเธอก็เปิดประตูออกมา เขาหันไปมองซ้ายที่ขวาที่ เมื่อเห็นว่าไม่มีใครจึงเริ่มเดินขึ้นไปยังชั้นบน ที่จะแอบเข้าไปหลบซ่อนในห้องนอนส่วนตัว ประตูห้องกลับถูกเปิดออกด้วยมือขวาของเบลนาเทีย

เด็กสาวแวมไพร์สวมเสื้อวันพีชและรองเท้าผ้าใบสีขาว ส่งรอยยิ้มสดใสมาให้เขา นัยน์ตาของเธอซึ่งมีมิงกุฎีทองพลันส่องแสงเรืองรอง ลูกสาวขึ้นวไปยังเตียงนอนด้านหลัง พอเขามองตามไปก็เห็นเซลฟียืนเปลือยเปล่าอยู่หน้าเตียง เธอยกสองมือตั้งขนานอยู่ระดับอก ซึ่งที่กึ่งกลางมีบอลแสงสีเงินกำลังหมุนวนไปมา

อาเธรหมดความอดทนแล้ว เขาก้าวถอยหลังไปจนกึ่งตงบันได เสียงของเบลนาเทียดังขึ้นก่อนเขาจะหมดสติ “ท่านพ่อ อย่าเป็นอะไรไป

นะ หนูจะไม่แก๊งพ่ออีกแล้ว”

ชายหนุ่มผืนตั่งสติให้มัน เขาจ้องมองลูกสาวที่นอนทับร่างของตนอยู่ แล้วเลื่อนมือขวาไปสวมกอดเธอไว้แน่น เอ่ยเสียงอ่อนโยน “เบล พ่อไม่เป็นอะไรหรอก”

เด็กสาวแวมไฟร์คลี่ยิ้มแล้วหอมแก้มของเขาพอดหนึ่ง ก่อนจะกระซิบบ้างหูของเขา “ท่านพ่อ หนูก็หึงเป็นนะ วันหลังอย่าให้ใครดูเด็ดง่ายๆ สิคะ”

ทั้งสี่ผมและสี่ตาของลูกสาวพลันเปลี่ยนเป็นสีทอง เธอจับเข้าที่ชอกคอขวาของเขาย่างรวดเร็ว

เสียงจากระบบแจ้งเตือน : พลังชีวิตของผู้เล่นลดลง 1 หัวใจของต่อวินาที

เด็กสาวแวมไฟร์ยังคงดูเด็ดไปเรื่อยๆ ด้วยใบหน้ายิ้มแย้ม ชายหนุ่มปิดตาลงแล้วเอื้อมมือไปลูบศีรษะของเธออย่างนุ่มนวล “มันก็แปลกดีนะเบล มารดาให้นมลูกยามเกิด ส่วนบิดาต้องให้เลือดลูกยามหิว”

ลูกสาวตัวน้อยผละปากออก ทั้งสี่ผมและสี่ตาของเธอกลับมาเป็นสีแดงตามเดิม มีรอยยิ้มสดใสประดับเต็มใบหน้า “พวกเราเผ่าพันธุ์แวมไฟร์ ถ้าวันไหนไม่ได้ดูเลือดของมนุษย์ จะรู้สึกไม่ค่อยสบายเวลาเจอแสงตะวัน”

เซลพีเดินมายังบันไดทางลง เธอสวมเสื้อวันพีชสีขาวเหมือนเบลนาเทียแต่ไม่ใส่รองเท้า ทว่ายังคงทำให้ทั้งสองเหมือนแม่ลูกที่ใส่ชุดแบบเดียวกัน ในมือขวาของหญิงสาวถือเสื้อเชิ้ตและกางเกงขายาวสีดำชุดหนึ่งไว้

เธอเดินลงมาอย่างแช่มช้าแล้วยื่นส่งเสื้อเหล่านั้นให้เขา หญิงสาวหันไปมองเบลนาเทียที่กอดอาเรสอยู่ แล้วพูดเสียงเย็นชา “ลูกรัก ถ้า

“ไม่อยากถูกแม่หลงโทษ จงไปกินข้าวซะดีๆ”

“ค่า!” เด็กสาวแวมไพร์รีบลุกขึ้นแล้วเดินเข้าไปในห้องครัวทันที ชายหนุ่มซึ่งกำลังนอนอยู่บนพื้นหันไปมองเซลฟีที่นั่งอยู่ด้านขวา เธอส่งยิ้มมาให้ก่อนจะยกมือขวาดีดหน้าผากของเขา “ตั้งแต่ฉันเกิดมาก็เพิ่งรู้ว่านี่ละว่ามีมาสแบบนายอยู่บนทาร์ชด้วย”

อาเรสได้แต่ยิ้มแห้งๆ เขาไม่รู้ว่ามาสบนทาร์ชเป็นคนแบบไหนกัน ทว่ามือขวาของเขาในตอนนี้นี้ยังคงรู้สึกอยากเอื้อมไปดึงตัวเธอเข้ามา สวมกอด แต่คำสอนของผู้ฝึกยุทธ์ยังดังก้องในศีรษะ ผู้ฝึกยุทธ์ต้องหลีกเลี่ยงสุรณารีและการพนัน จึงรีบปิดตาลงแล้วพึมพำคำสอนนั้น ในใจหลายเที่ยว

จ๊ับ!!! สัมผัสที่คุ้นเคยกระทบริมฝีปากของอาเรส ทำเอาเขา ถึงกับตาเบิกค้าง

เมื่อเซลฟีถอนปากออกก็ส่งยิ้มหวานตามมา เธอลุกขึ้นและเดินเข้าไปในห้องครัวตามเบลนาเทีย

ชายหนุ่มได้รับประสบการณ์วาบหวามมาอย่างต่อเนื่อง ทำเอา หัวใจเต้นไม่เป็นจังหวะ จึงหันไปจ้องมองเสื้อผ้าชุดใหม่ ขณะที่เขาคลี เสื้อผ้าออกนั้น นอกจากรองเท้าผ้าใบสีดำแล้ว ยังมีซองจดหมายสีขาว ฉบับหนึ่งอยู่ด้วย เมื่อเปิดขึ้นมาก็พบว่า มีเงินอยู่ 5 เหรียญเงิน 15 เหรียญแดง และแผ่นกระดาษที่เขียนข้อความสั้นๆ ไว้ว่า

ฉันจะให้เงินนายวันละแค่นี้ อย่าใช้แบบล้างผลาญล่ะ
ด้วยรักจากเซลฟี

อาเรสยิ้มเข้ากับควมน่ารักในแบบฉบับของเธอ เขาเก็บเงินใส่ ซองเก็บของหยินหยางหมายเลข 1 ซึ่งบัดนี้เหลือเพียงผ้าคลุมรีว

ชายหนุ่มสวมเสื้อ กางเกง และรองเท้าอย่างรวดเร็ว มันพอดีกับตัวของเขาไม่ผิดเพี้ยน และยังมีกลิ่นหอมจากเรือนร่างของผู้สร้างที่เขาเริ่มคุ้นเคย มุมปากมีรอยยิ้มปรากฏขึ้น ความสุขแบบนี้บ่อยครั้งเขาจะได้รับบนสวรรค์ จู่ๆ น้ำตาก็เกือบไหลออกมา เลยต้องตั้งสติให้มั่นคงก่อนจะเดินเข้าไปในห้องครัว เขาเห็นสองแม่ลูกกำลังผลัดกันป้อนอาหารอย่างร่าเริง

“อ้าม!” เป็นเสียงของเซลฟี เธอใช้ช้อนคันหนึ่งตักน้ำซุปยื่นส่งให้เบลนาเทีย

เด็กสาวแวมไพร์อ้าปากขึ้นและปิดลงเมื่อช้อนผ่านเข้าไปอย่างนุ่มนวล ใบหน้าของเธอดูมีความสุข เบลนาเทียยิ้มน้อยยิ้มใหญ่อยู่พักหนึ่งแล้วตักน้ำซุปยื่นส่งให้เซลฟีบ้าง ลูกสาวก็เอ่ยอย่างน่ารัก “อ้าม!”

มารดารีบเปิดปากและปิดลงเมื่อช้อนผ่านเข้าไปในปากเช่นกัน ใบหน้าของเธอดูมีความสุข ขณะที่ชายหนุ่มกำลังจะเอ่ยปากถาม เซลฟีก็โผล่ขึ้น “ฉันเป่าแตรเรียกมาราคัสทั้งสองตัวแล้ว อีกไม่นานมันคงมาที่หน้าบ้าน”

“ฉันจะไปรอที่หน้าบ้านให้นะ” ชายหนุ่มเตรียมหันหลังกลับ

“นี่นายไม่รู้หรือว่า มาราคัสนอกจากมีดวงตาสามคู่อันยอดเยี่ยมแล้ว หูของมันหากขยับขึ้นลงก็จะเกิดเสียงเฉพาะตัว” หญิงสาวหันมามองด้วยแววตาเรียบนิ่งดูอาจารย์ เธอลุกขึ้นยืนและเริ่มหยิบปากกาออกจากช่องเก็บของ ก่อนจะขีดเขียนลงบนกระดาษแผ่นหนึ่ง

*เสียงของมาราคัสแบ่งออกเป็นสามประเภทใหญ่
ได้แก่ เสียงสัตว์ เสียงธรรมชาติ และเสียงเพลง*

อาเรสถึงกับตกตะลึง เขาเริ่มคิดบางสิ่ง

‘สรุปว่ามาราคัสมันออกมาจากโรงงานผลิตมาราคัสใช้ใหม่’

เบลนาเทียชูมือขึ้น “หนูเคยเจอตัวที่มันสามารถออกเสียงได้เป็นเพลงเลย มันเป็นเพลงที่หนูรู้สึกว่ามันฟังแล้วมีความสุข”

เซลฟีอุ้มเบลนาเทียขึ้นมา เธอพูดพลางอมยิ้ม “ของแม่ก็เหมือนกัน มันเป็นพี่น้องกัน เลยร้องเพลงแบบคู่อิได้อ่ะ”

ชายหนุ่มยกมือขวาขึ้นไปข้างหน้าแล้วพูดเสียงเบา “เซลฟี ที่นี้มีร้านหนังสือรีเปลา จะขอไปเพิ่มความรู้ใส่สมองหน่อย”

“ดีจังเลย หนูไม่ต้องห่วงว่าพ่อจะไม่มีสมองแล้ว” ลูกสาวที่น่ารักพูดด้วยใบหน้ายิ้มแย้ม

“ใช่ ลูกคิดเหมือนแม่เลย” เซลฟีอุ้มเบลนาเทียเดินมาอยู่เบื้องหน้าของเขา เธอเอ่ยอย่างยินดี “เอาดาต้าบ็อกซ์ของฉันไปใช้สิ”

เธอหยิบกล่องสี่เหลี่ยมสีชมพูเหมือนของเรนเนมาให้เขา ทว่าเมื่อชายหนุ่มกำลังจะยื่นมือไปรับ หญิงสาวกลับเก็บมันลงไปในช่องเก็บของ “อย่าดีกว่า ใ้ นายอยากรู้อะไรฉันจะสอนให้”

“ทำไมล่ะ” ชายหนุ่มถาม

“เพราะนั่นคือหน้าที่ของวาน” เซลฟีเดินมาจับมือของเขาเอาไว้ แล้วจูงออกไปหน้าบ้านอย่างรวดเร็ว

บัดนี้ เบื้องนอกยังไม่มีแสงตะวัน มองไปแถบตัวเมืองยังคงมีแสงไฟและเสียงของผู้คนที่กำลังเฉลิมฉลองอย่างครื้นเครง

ชายหนุ่มแปลกใจที่ท้องฟ้ายังคงมืดมิด เขาหันไปหาเซลฟีซึ่งยืนอยู่ด้านขวา “พวกเราไม่ได้หลับจนถึงเช้าเลยหรอ เซลฟี”

“นายหลับไปแค่สามชั่วโมง” หญิงสาวตอบกลับมา

“ส่วนหนูกับอาเรียหลับไปแค่ชั่วโมงเดียว” เด็กสาวหันมาอดพันที่มีสาหร่ายติดอยู่

อาเรสยกมือซ้ายชี้สาหร่ายให้เบลนาเทีย “มีสาหร่ายติดพันนะ”

เด็กสาวแวมไพร์ทำตาโต ปีนลงจากร่างของเซลฟีแล้ววิ่งกลับเข้าไปในบ้านอย่างรวดเร็ว ทั้งเขาไว้กับอภิสตรีผมสีชา ยืนตากลมเย็น ยามรุ่งสาง หญิงสาวยกมือทั้งสองข้างขึ้นมาลูบต้นแขนของตน ชายหนุ่มจึงหยิบผ้าคลุมรีไวออกจากช่องเก็บของหยินหยางหมายเลข 1 เขาเปลี่ยนให้มันเป็นสีขาวพร้อมคลุมหัวไหล่ของเซลฟี

“ถ้าหนาวก็ใช้มันสิ” เสียงอ่อนโยนของอาเรส

เซลฟีที่มีสีหน้าแปลกใจจูบหนึ่ง เธอหันมาส่งยิ้มละไม แล้วคืนผ้าคลุมผืนนั้นให้เขา “ฉันไม่ได้หนาว แต่มาสวมก่อนสิ”

อาเรสทำตามที่ยกฝ้ายสั่ง หลังจากเขาคลุมเสร็จ หญิงสาวก็เดินเข้ามาอยู่ในผ้าคลุมด้วย ปล่อยให้แผ่นหลังชนแผ่นอกของเขา สองมือของเธอจับมือของเขาให้เลื่อนลงไปโอบเอวคอด เอ่ยเสียงอ่อนหวาน “ถ้าอยากให้ความอบอุ่นแก่ฉัน มันต้องแบบนี้สิ มาสที่รัก คึกๆ”

กลิ่นหอมจากร่างบางในอ้อมกอดข้างซ้ายชวนใจจนสมาธิสั่นคลอน ชายหนุ่มเผลอเผลอวางคางลงบนหัวไหล่ซ้าย ปล่อยให้แก้มของเขาแนบสนิทกับแก้มของเธอ แบ่งปันไออุ่นให้แกกันและกัน

ตึกๆ!!! เสียงหัวใจทั้งสองดวงเริ่มดังพ้องกัน

“ลัลล้า!” เสียงเพลงคู่แปลกๆ ดังขึ้นด้านขวา

เมื่อชายหนุ่มรู้สึกตัวก็รีบผละออกจากร่างของเซลฟี เขามองไปทางต้นเสียง ก็เห็นมาราคัสสีขาวคู่หนึ่งกำลังเดินเข้ามาอย่างแช่มช้า

“พวกเจ้ากลับมาแล้ว” เสียงร่ำเรงของเซลฟีดังขึ้น เธอปรี่เข้าไปยกมือขวาลูบหัวของพวกมัน

“ว้า! มาราคัสขวางคอ ซิ!” เสียงไม่พอใจดังขึ้นจากเบื้องหลังพร้อมประตูที่เปิดออก

อาเรสถึงกับยกมือเกาศีรษะต่อความแค้นแค้นของลูกสาว เขาเอาผ้าคลุมที่สวมอยู่ไปให้เซลฟี จากนั้นหันหลังไปอุ้มเบลนาเทียขึ้นนั่งบน

หลังมาราคัสตัวหนึ่ง ซึ่งมันก็ร้องฮือคล้ายต้อนรับเจ้านายของมัน

เซลฟีกระโดดขึ้นไปนั่งด้านหลังของเบลนาเทีย เธอหันมาถามเขาอย่างจริงจัง “ซีมาราคัสเป็นมัย?”

จากประสบการณ์บนซารัง เขาย่อมเคยซีม้า ลา วัว กระติง เสือ สิงโต และอื่นๆ อีกมากมาย ดังนั้นเขาจึงตอบด้วยน้ำเสียงมั่นใจ “เคยสิ ตัวใหญ่และน่ากลัวมากกว่านี้ก็ยังเคยเลย”

อาเรสกระโดดขึ้นไปนั่งบนหลังของมาราคัส สองมือเอื้อมจับแผงคอ กลับกลายเป็นว่าทำให้มันนั่งลงเสีย

“ฮึๆๆ” เสียงหัวเราะดังขึ้นจากด้านข้าง ทำเอาหน้าของชายหนุ่มมาถึงกับร้อนผ่าว

ชายหนุ่มสุดลมหายใจเข้าออกก่อนจะใช้สองขาหนีบลำตัวของมาราคัสหวังเร่งให้มันวิ่ง ทว่ากลับกลายเป็นการสร้างเสียงดังปูดปาด และกลืนไม่พินิจประสงค์ให้ไชยมาจากด้านหลังของเขา

“ตาบ้า! ใครเขาสั่งให้มาราคัสปล่อยของเสียในตัวเมืองกันบ้าง” เซลฟีพูดอย่างร้อนใจ เธอหันหน้าไปมองรอบด้าน “หวังว่าพวกยามคงไม่เดินมาตอนนี้นะ”

ขณะที่อาเรสยังคอตก เสียงตะโกนภาษาแวมดิซพลันดังขึ้นจากเบื้องหลัง “พวกคุณปล่อยให้มาราคัสปล่อยอุจจาระในตัวเมือง ต้องถูกปรับห้าเหรียญเงิน หากไม่มีจ่ายต้องติดคุกหนึ่งวัน”

ชายหนุ่มหันมองไปทางต้นเสียง เห็นทหารเกราะขาวลึบนายวิ่งเข้ามาล้อมรอบพวกตน แต่ละนายล้วนถือหอกยาวที่ยังมีกลิ่นโลหิตไชยออกมา

เซลฟีสายหน้าไปมาก่อนจะหยิบเหรียญเงินออกมาห้าเหรียญยื่นส่งให้ทหารยามนายหนึ่งที่บัดนี้กำลังเขียนใบสั่งแผ่นสีขาวยื่นมาให้ อาเรส

ทว่าปัญหายังไม่จบสิ้น ทหารยามนายนั้นตะคอกใส่ชายหนุ่ม
“เจ้ารีบกรอกรหัสไปซบซิมี่มาราคัสกลับมาสิ ข้าจะได้ไปตัดแถมเจ้าที่
กระทรวงคมนาคมของทวีปเรดมูน”

อาเรสกลืนน้ำลายอีกใหญ่ แล้วหันไปหาเซลฟี “ช่วยผมหน่อยสิ”
เซลฟีล้วงป้ายทองทรงกลมรูปคางคางสามตัวออกมา “เห็นแก่
หน้าของข้า ช่วยปล่อยไปได้มัย เพราะเพื่อนของข้ามีปัญหาทางสมอง
ทำให้ไปสออบไปซบซิมี่มาราคัสไม่สำเร็จสักครั้ง”

ทหารยามทั้งหมดย่อเข้าข้างหนึ่งลงกับพื้น ยกมือขวาขึ้นมาทาบ
อกซ้าย ปากเอ่ยเสียงเคร่งเครียด “ขอโทษด้วยที่เรามารบกวนเวลา
เดินทางของท่าน ส่วนเรื่องเงินค่าปรับ...”

“เอาไปตีเมื่อกันตามสบายเถอะ ยังไงวันนี้ก็สมควรฉลองกัน
บ้าง จริงมัย” เซลฟีไปรยรอยยิ้มหวานไปทั่ว

พวกทหารต่างนั่งค้ำไม้ขานรับอีกต่อไป หญิงสาวหันหน้ามาหา
อาเรส มองเขาด้วยสายตาดูจริงจัง ยกมือขวากวักเรียกเขา “ขึ้นมานั่ง
ด้านหลังของฉันเดี๋ยวนี๊ ไม่งั้นจะให้วิ่งตามหลังมาราคัสไปนะ”

“ก็ดีสิ อยากรอกำลังกายหลังอาหารพอดีเลย” อาเรสกระโดด
ลงจากหลังมาราคัส บิดกายไปมาเพื่อเตรียมตัวออกวิ่งเหมือนทุกครั้ง
หลังอาหาร

เซลฟียกมือขวาขึ้นกุมศีรษะ ส่วนเบลนาเทียเอาหน้าหลบเข้าไป
ในผ้าคลุม พุดออกมาเบาๆ “แม่ อย่าว่าพ่อเขาเลยนะคะ เขาแค่บริสุทธิ์
เกินไปเท่านั้น”

“โอ้! ยังหนุ่มยังแน่น ไม่น่ามีปัญหาทางสมองเลย” น้ำเสียงเจือ
ความสงสารดังมาจากทหารรอบด้าน

ทหารแวมไพร์ที่เคยตะคอกเดินมาตบไหล่ขวาของชายหนุ่ม
“หากมีเวลา ท่านจงไปยังหมู่บ้านเรนเดียร์ ข้าได้ยินมาว่าคุณหมอ

อาเรสกลับมาแล้ว ทุกคนที่เคยไปรักษาล้วนหายเป็นปกติทั้ง”

ชายหนุ่มอายุจนไม่กล้าบอกว่า เขานี่แหละ คุณหมอแห่งเรนเดียร์ จึงทำได้เพียงผงกศีรษะรับคำแบบผ่านๆ แต่ทหารนายหนึ่งกลับเดินเข้ามาแล้วเอ่ยอย่างสุภาพ “นี่ไม่ใช่ท่านหมออาเรสหรือหรือ ท่านจำข้าหนุ่มเนื้อหอมได้ไหม คนที่เคยเป็นโรคหมดแรงกลางทางไง”

อาเรสกะพริบตาขวาปริบๆ เขาก็ม่น้ำลงพร้อมเหล่ตาไปซ้ายขวาอย่างลุกลี้ลुकลน “คุณคงทักทายผิดคนแล้ว”

“นั่นสิ เพราะท่านหมออาเรสสุขภาพไม่ค่อยดีนัก หากมาตากลมหนาวแบบนี้ ท่านคงไม่สบายหนักเลยที่เดียว” ทหารยามนายนั้นหันไปหาพรรคพวก แล้วชวนทั้งหมดกลับไปทำงานต่อ

เมื่อพวกทหารยามเดินจากไป อาเรสจึงพ่นลมหายใจออกมาทว่าพอเขาเงยหน้าขึ้น เซลฟ์ก็ส่งสายตาสงสัยที่มแทงชายหนุ่ม เธอกวักมือขวาเรียกอีกครั้ง “มานี่สิ มาสของฉัน”

อาเรสเดินเข้าไปหาเธอ เงยหน้ามองหญิงสาวที่มีรอยยิ้มพริ้งพราย เธอเอ่ยถามเขาอีกครั้ง “จะนั่งซ้อนท้าย หรือจะบอกเหตุผลมาตามตรงว่า เมื่อไหร่ถึงโกหก”

“ความจริงแล้ว ผมเป็นคนจากซาร์จ และ...” ชายหนุ่มพยายามพูดความจริง ทว่ายังไม่ทันจะเอ่ยจนจบ ร่างกายก็พลันแข็งทื่อ

เสียงจากระบบแจ้งเตือน : ท่านกำลังจะทำผิดกฎเรื่องห้ามอธิบายตัวตนแท้จริงของท่าน ระบบจะทำการแซ่แซ่ทั้งท่านเป็นเวลา 5 วินาที สำหรับความผิดครั้งแรก ครั้งถัดไปท่านจะหยุดเป็นเวลา 10 วินาที

‘นี่สินะ การปรับโทษที่เราเคยได้ยินมา’

ชายหนุ่มทำได้เพียงกลอกตาขวามองไปรอบๆ

เซลฟ์จึงงงจึงถามเขาด้วยน้ำเสียงแปลกใจ “เมื่อไหร่มาสพูดว่า